

Сергій ПІДДУБНИЙ

Центральна частина керамічної миски –
копія календаря трипільців IV тис. до н.е.
з поселення поблизу Березівської ГЕС на Південному Бузі
(Кіровоградщина), ж-л «Археологія» № 47. 1984р.

Зовнішня частина миски – копія черняхівського
хліборобського календаря
III ст. н. е. із поселення біля с. Лепесівки
Хмельницької обл. (Б. Рыбаков,
Язычество Древней Руси, -М., 1988).

ФІЛОСОФІЯ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

а також:

ЯКОЮ Є СПРАВЖНЯ ІСТОРІЯ РОСІЇ

З ілюстраціями

2005 рік

ББК 81.(4УКР)
П 32

ISBN 966 8264-45-2

С. В. Піддубний. Філософія українського слова:
Кіровоград: «КОД», 2005, 112 стор.

Неординарний підхід до вивчення історії автора відкриває нам дуже багато нового. На очевидних фактах книга спростовує теорії про, нібито, «богоізбранність» євреїв, старшинство росіян, язичництво давніх українців і доводить, що саме слово є ключем до розгадки розвитку людської цивілізації.

Друге видання.
Перероблене і доповнене

ISBN 966 8264-45-2

© С. В. Піддубний. Філософія українського слова.
© Видавництво ТОВ «КОД», художнє оформлення, 2005

*«Подивіться лишень добре,
прочитайте знову тую славу... та
читайте от слова до слова, не
лишайте ані титли, ніже тієї коми,
все розберіть... та й спитайте тоді
себе: що ми? чії сини? яких батьків?
ким? за що закуті?»*

Тарас ШЕВМЕЧКО

ФІЛОСОФІЯ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

* * *

Від 7 до 12 тисяч років нараховують нинішньому цивілізованому світові. Українському народові дають не більше 1000 років. Дехто каже, що такого народу взагалі не було і немає, бо, нібито, не згадуються українці ні в Геродота, ні в найдавніших руських літописах, ні у святих писаннях. Куди не кинь, ми ніхто. Імена носимо грецькі і латинські, віру – християнську – занесли греки і євреї, болгари навчили нас писати, у “матушкі Расеї і Москви” ми взагалі недолугі діти – “малороси з южнорусским наречієм”.

Навіть багато вітчизняних вчених кажуть, що український народ почав формуватися лише з розпадом Київської Русі, самопринизливо назвавши свою країну “та, яка знаходиться скраю”. А один знаний мовознавець (теж, до речі, український) пише, що розгадку назви моєї рідної річки Ятрань треба шукати десь на Балканах...

Ну прямо ні на що не здатні були наші предки, ніякого сліду не залишили на цій землі. Хтось завжди до нас приходив, щось залишав і йшов. Але ж комусь треба було це залишити, хтось тут вже був! І, до речі, не глухонімий, і також дещо міг передати пришельцям. Аж ні, цього ви у нашій офіційній історії не знайдете. Тільки нам приносили, тільки нас навчали.

Втім, дуже слушно зауважив колись Оноре де Бальзак: *"існує дві історії: брехлива офіційна історія... і таємна історія, де видно справжні причини подій"*. У випадку з українською історичною та філологічною науками, які змушені були лише підспівувати, й говорити не доводиться. Прикро, що дехто з академіків та директорів українських інститутів і сьогодні працює на догоду чужій ідеології.

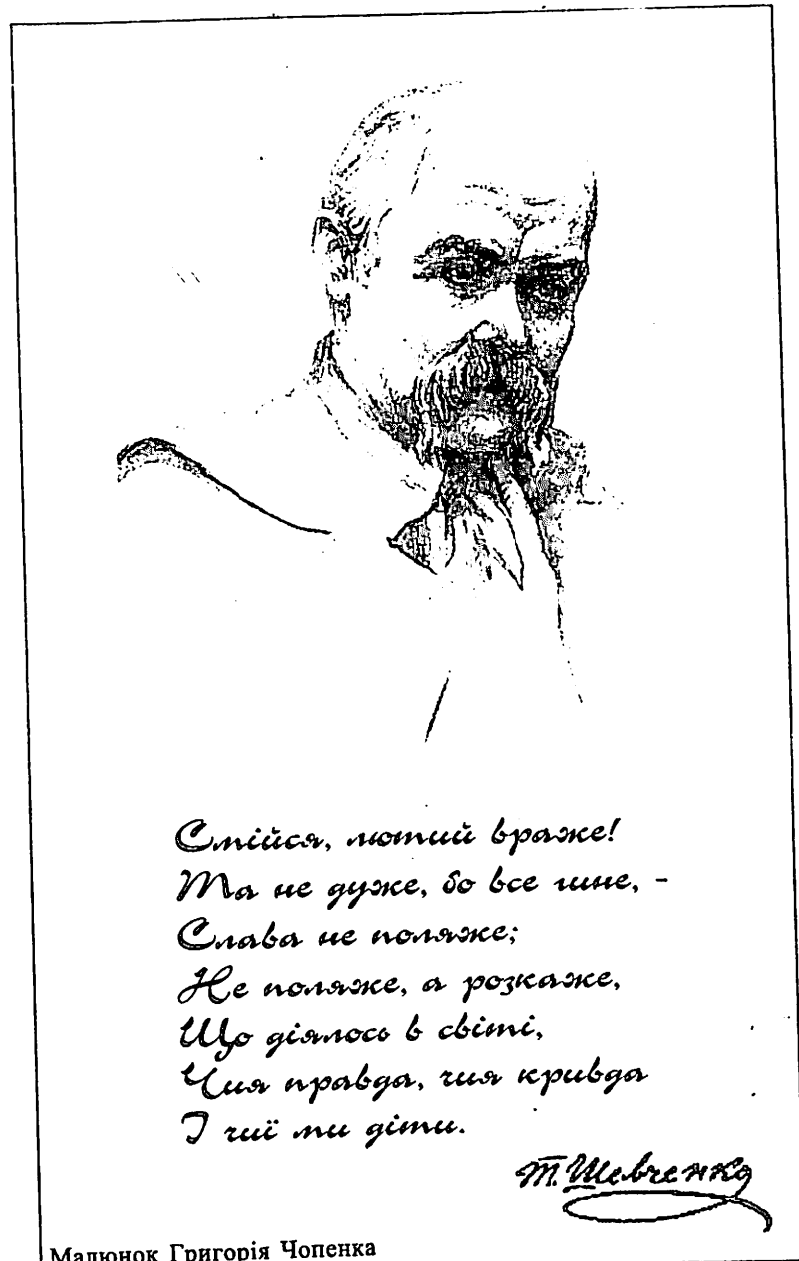
Між тим мусимо пам'ятати: кожен, хто хоче панувати над іншим народом, прагне володіти його історією, намагається знищити про нього всі пам'ятки і перекрутити його ім'я. Так писалася Біблія, так творив свою історію скіфів Геродот, за таким принципом діяли Юрій Долгорукий, Пьотр Первий, Ленін та Андропов.

Уявіть собі таку картину: якби раптом Росії вдалося колонізувати і зрусифікувати Україну, щоб вона найперше зробила? Звичайно, вичистила б наше наймення з усіх книг і через кілька сотень років у якійсь, створеній нею ж біблії ми значилися б не більше як етнічна група хохлів.

Сьогодні у нас є великий шанс (можливо єдиний) очиститися від брехні та бруду. І ним треба спішити скористатися. Бо є сили, які зі свого боку поспішають зробити все, щоб напустити нам на очі ще більшого туману, щоб ми й надалі не бачили своїх переваг, залишалися без усвідомлення своєї сили та повноцінності.

Справжня історія зникає з появою писемних джерел, коли в хроніках, на замовлення можновладців моделювали будь-яку схему чи розвиток подій, інколи прямо протилежний реальним.

Борис ЯЦЕНКО

Малюнок Григорія Чопенка

Є ТАКА СИЛА

Останнім часом багато вчених світу в галузі фізико-математичних і природничих наук наводять неспростовні докази існування Бога. Дійсно, є така сила, яка з неймовірною точністю вибудувала Всесвіт і утримує його у відповідному порядку. Якби була допущена хоча б невеличка помилка, світ давно збився б із заданого ритму і загинув. Точний розрахунок присутній і в мові. Особливо це помітно в українській – материнській мові всіх мов індоєвропейської групи. Звідки, до речі, і інша назва нашого народу – слов'яни, тобто ті, хто дав світові слово.

ШУКАЙТЕ УТРАЧЕНЕ СЛОВО

Чому вчені не можуть прийти у тих чи інших історичних питаннях до спільної думки? Чому стільки версій походження людства, релігій, народів?

Один пише, що першим був німецький етнос, інший – грецький, ще інший – єврейський. Перший аргументує своє древнім літописом і інший каже, що користувався древнім літописом, але, звичайно, вже тим, який створили його предки. Ще інші переконані, що вони мають більше прав називатися першими, бо опираються на міфи та Біблію.

Але всі ті літописи, міфи і Біблія писалися значно пізніше, як людина почала говорити. До того ж вони писалися переважно “во славу одним і на погибель іншим”. Багато з них є звичайними підробками, інші дійшли до нас у перекрученому вигляді, бо неправильно перекладені з якоїсь старої мови чи не уважно переписані переписувачами. Не дивно, що вони мають різні тлумачення і досить часто стають предметом маніпуляцій на догоду певним силам.

Як результат, ми досі плутаємося у лабіринтах давнини і не

можемо дійти спільного знаменника. Кожному науковцю видається, що його теорія є єдино правильною. Але чи не спрямувати нам свої зусилля у пошуках істини на інші речі?

Думаю, що треба звернутися до того, що було першим за всілякі письмові пам'ятки. Зокрема, до людської мови. Вона створювалася і розвивалася за відповідними на свій час суспільними реаліями і в її архетипах можна знайти відповіді на дуже багато питань. Згадаймо біблійне: «Спочатку було Слово». Але яке саме слово мав на увазі апостол Іоан? Де його шукати? *“Шукайте утрачене слово серед ієрофантів Татарії, Китаю і Тибету”*, – радив провидець Сведенборг.

Сведенборг не знав про існування України і не міг точно вказати, де є те слово, яке відкриє істину.

НАЙСТАРШИЙ НАРОД СВІТУ

Цим словом, на моє переконання, є саме українське слово. Ось що говорили про нас найкращі уми світу:

1. Римський історик Помпей Прог: *“Сколоти – це найстарша Нація Світу”* («сколоти» – одна із назв тих, хто мешкав на території нинішньої України).

2. Видатний індійський історик, коментатор “Бхагаватгіти” Балгангадгар Тілак вважав, що основи найдревнішої із відомих культур – ведійської (спорідненої з українською) – започатковувалися саме в Україні 12-10 тисяч років тому.

3. Британський професор Річард М. Вільсон: *“Англійська та більшість інших європейських мов походять із прамови, якою розмовляли десь п'ять тисяч років тому в Південній Русі”* (Британська енциклопедія).

4. Поляк М. Красуський ще в 1880 році в книзі *“Древность малороссійского языка”* об'рунтував таку тезу: *“Займаючись тривалий час порівнянням арійських мов, я дійшов переконання, що малоросійська мова не тільки старіша від усіх слов'янських, а й санскритської, грецької, латинської та інших арійських”*.

Навіть наші одвічні опоненти росіяни визнавали, що: «українці живуть автохтонно, тобто споконвічно на корінній слов'янській землі» (Борис Рібаков, «Новітня концепція», 1990).

Отже, український народ був споконвіку. Як відшукати його сліди в давній давнині?

Карта, яка показує рух індоєвропейських мов від спільного гнізда, котрим є Центральна Україна, із книги дослідників Роберта Макрама, Уільяма Крена та Роберта Макнілла «The story of english» - «Історія англійської мови» (видавництво «Елізабет Сіфтон Букс», Нью-Йорк, США. Надруковано у Великобританії. Перше видання, 1986 р.)

БУЛИ МИ КРАВЕНЦІ І СКИФИ...

Найперше звернемося до літописних свідчень, до однієї з найдавніших книг нашого народу, що збереглась, – «Велесової книги» (далі ВК).

Перше: «І були ми кравенці і скифи, анти, руси, боруси, і сурожці. І тако стали діди русове» (7є). Отже спочатку ми були кравенці – те саме КРА, що і в слові УКРАїнці.

Друге: «І се прийшли волхви укри Ухоріз і брат його Ословень...» (25), «І се Детеріх убитий був од укрів» (28). Отже, вже це наводить на думку, що укри, кравенці, українці одне й теж. Вони були перші і стали дідами русів. Тобто, руси є онуками кравенців-укрів. І праві були Микола Аркас та Михайло Грушецький, написавши «Історію України-Руси», а не «Історію Руси-України».

“ЗАКОН ЖЕ У ІУКТРИЯН ВІД ПРАДІДІВ ЗА ПРИКЛАД І БЛАГОЧЕСТЯ ВЗЯТИЙ”

Грецький історик і географ Страбон (приблизно 63 р. до н.е. – 20 р. н. е.) знав на Одері народ Хатів, на чолі якого був провідник на ім'я Укрмир. Ось аж де стояли українські хати!

Своєрідно згадує про українців «Повість временних літ», хоч вчені вдають, що тут, нібито, йдеться не про українців. Причому ця згадка доносить до нас дуже важливу інформацію: «Закон же у іуктриян, яких ще називають врахманами і осторовитами, від прадідів за приклад і благочестя взятий...»

Якщо переписувачі літопису не допустили помилки, або, як це часто бувало, не перекрутили назви, думаю, що у слові «уктрияни» («і») – всього лише приставка, намагання літописців підладнати слово на церковно-слов'янський лад) об'єднано два слова – «укри» і «трояни», які могли називати себе або так, або так.

Не варто забувати і про таку мовну особливість, як позначення приналежності людей до якогось місця. Наприклад, «львів'яни», «кияни», «харків'яни», «подоляни», «волин'яни». Можливо, і «уктрияни» тут як мешканці якоїсь території.

Звернемося ще до слів «врахмани» (індійське: *брахмани* – члени вищої жрецької касты; наше пізніше: *рахманний* – тиха, божа людина) і «осторовити». Привертаю увагу читача до того, що обидва слова мають в собі архетип «ра», і шукаю, що могло б означати останнє з них? У словнику В. Даля є подібні слова до «осторовитих»: «*осторазивать*» – оберегати, охороняти, оточити захистом; і «*старываться*» – сильно трудитися, турбуватися, клопотатися. Виходить, що охоронці і трудяги є *старователями* – *осторовитими*.

Звідси можна зробити такий висновок: «*уктрияни*» – це етнічна група, яка володіла відповідними знаннями та містеріями. Вона була старанним охоронцем своїх (відмінних від сусідніх) древніх звичаїв та вірувань «*від прадідів за приклад і благочестя взяти*», і могла справляти відповідний духовний вплив на весь тодішній племінний союз.

ВІКНО ДО БОГА

Людська мова створювалася силами недосяжними для науки. Це неможливо пояснити ні законами філології, ні законами етимології. Вона є творінням Вищого чи, як його ще називають, Вселенського Розуму.

Мова – це не лише засіб спілкування, мова – це зв'язок з вищими силами природи, Творцем нашого світу. Це зв'язок з минулими і прийдешніми поколіннями. І вся таїна наших давніх предків криється у словах. «*Орії*, – пише письменник О. Шокало, – *словом славили вершинні здобутки духу людського і нескінченність життя. Орії в слові своєму увічнювали духовні*

* «Піонерія» №2, 1990 р. «Хто ми такі?»

набутки поколінь своїх родів і народів».*

Першим словом білих людей було саме те, яке ми сьогодні називаємо українським. Це мова Творця життя на землі, мова, в якій закодована філософія Вищого розуму.

Наведу приклад на найголовніших субстанціях: у Всесвіті – сонці, у живому організмі – серці.

Отже. Сонце – головний об'єкт, який утримує Всесвіт. ПРОміння – це те, що передає сонячну енергію всьому живому на Землі. Серце – головний орган людського і тваринного організму, КРОВ – виконує ту ж функцію в організмі, що і сонячне проміння в природі – вона живить всі інші органи і підтримує життя. Не випадково і Сонце, і Серце мають не лише односкладові початок та кінець, а навіть однакову кількість літер. Не випадково однаковий і перший склад у словах ПРОміння та КРОВ – це присутність бога РА, якому поклонялися перші українці.

А тепер порівняйте цей приклад у російському варіанті і побачите, яка мова була насправді першою – українська чи російська: «солнце», «лучи», «сердце» і «кров».

Будова (графіка) українського слова вражає своєю простотою і геніальністю. Що, наприклад, каже вам російське слово «глаз»? Якийсь кудись «лаз», скажете ви. А українське «ОкО» говорить саме за себе – це два отвори до світла, до Бога, до сонця, які мають однакову з ним форму.

Посуд
трипільських часів

Вишивка зі свастикою.
Східне Поділля. XIX ст.

Ще одне слово “хрест” – перша літера слова сама зображає цей предмет.

Або ось ще знак-первосвятителя Рами, який присутній до сьогодні в багатьох храмах Ірану, Індії та України – так звана свастика. Намалюйте її, а потім об’єднайте кінці і ви отримаєте зображення рами, тобто вікна до Сонця, до Бога Ра. Первосвятитель Рама і був саме тим, кого ототожнювали з сонцем.

Комусь видається така очевидність і простота смішною? Але, вибачте, все просте геніальне.

ПРО ГЕРБ УКРАЇНИ

Якщо ми торкнулися свастики, спочатку необхідно дати чітке визначення нашому гербові “тризубу”, який, як на мене, появився також не без участі Рами або його послідовників. Переконали, що більше семи тисяч років тому Рама (пізніше у древніх наших літописах він буде згадуватися як батько Ора) вже знав, що земля кругла. Він просто не міг цього не знати і не бачити, бо як відомо з найдревнішого індійського літопису “Рамаяни”, Рама піднімався на якомусь літальному апараті в небо. “Рама сів у небесну колісницю... і приготувався до польоту. Ця колісниця пересувалася сама собою... По команді Рами ця прекрасна колісниця з гучним шумом піднялася у повітря”, – записано в літописі. Тому, думається, що в українському гербові зашифрована така таїна: центральна вісь – Бог творець Ра, бокові (правий) – батько Ора; лівий – Мати-Берегиня. Вони дали життя на Землі (коло у формі яйця) і тримають на своїх РАменах-плечах світ (звідси: “світ тримається на трьох стовпах”).

Триглав
на фоні Сонця

Підтвердження цьому знаходимо вже в перших рядках Велесової книги: “Се бо Дажбо створив нам яйце, що є світ зоря, яка нам сяє. І в тій безодні повісив Дажбо Землю нашу. Аби тая удержана була – так се душі пращурів суть”.

І дуже правий Лев Силенко, коли каже, що малий герб України має зображатися не на щиті, а на фоні Сонця*.

ЗАГАДКОВЕ РА

У мові моїх шанованих земляків (це колишнє Східне Поділля, а зараз Приятрання – Голованівський, Ульянівський і захід Новоархангельського районів Кіровоградської області та південь Уманського і Тальнівського районів Черкаської області), по суті, відсутнє м’яке “р”. Вони кажуть не “порядок”, а “поРАдок”, не “рядюжка, а “РАдюжка”, не “бур’ян”, а “буРАн”, не “буряк”, а “буРАк”...

Що це за РА, звідки воно взялося?

Не так давно багатьох нас вразило повідомлення про те, що в Африці проживає плем’я білолицих і світлооких людей, які носять козацький “оселедець”, і ще знаємо, що в давнину в Єгипті був фаРАон з українським ім’ям ТРАтяк. Ра, як відомо, у древніх єгиптян – це сонце, Бог сонця, фаРАон – намісник Бога, син Ра. Отож, чи не прийшло оте “ра”, що так міцно живе в мові мешканців Приятрання, з тих далеких часів, яким розмовляли наші спільні з ТРАтяком ПРАщури? Мабуть що так, бо на це вказує багато інших історичних фактів.

Єгипетський
бог РА

*Цікава ще одна цитата з Велесової книги: “І ті суть Триглавові візці, і все наше од нього йде” (дощечка 116). Приберіть прями бокові і нижню лінію з герба і ви побачите графічне зображення знака трирогої голови барана, знака Овна, який був символом наших древніх предків.

ХТО СТВОРИВ СЛОВ'ЯНСЬКУ АБЕТКУ?

На питання, хто створив слов'янську абетку, донедавна відповідали однозначно – болгарські просвітителі, святі християнської церкви Кирило і Мефодій. Але останнім часом вчені довели, що абетка в Україні була ще до їх приходу на нашу землю, і що ще до них свята Євангелія була перекладена на древню українську мову.

І це не повинно викликати сумнівів. Зовсім недавно в "Енциклопедії символів" ("Торсинг" Москва, 2003 р.) я надібав на коптську абетку, в якій побачив майже всі українські літери. Книга дає пояснення, що ця абетка була "створена у II столітті (за шість століть до Кирила і Мефодія – С. П.) християнами для запису розмовної єгипетської мови. Завоювання арабами Єгипту в VII столітті витіснило коптську мову і абетку. Нині коптська мова використовується тільки як культова християнською церквою Єгипту".

Дивний збіг: фараон Тратяк, приятранське тверде "р", коптська і українська абетка... Тому виникає інше запитання: хто і що могло пов'язати нас з Єгиптом?

Коптська абетка

А a	І i, j	Р r	Ѡ ѡ
В b	К k	С s	Ч ч
Г g	Л l	Т t	Ъ, Ѣ Ѥ, Ѭ
Д d	М m	У u, w, y	Ѧ ѧ
Є ě	Н n	Ф ph	Ѩ ѩ
З z	Ж ks	Х kh	Ѭ ѭ
И ě	О џ	Ц ps	Ѯ ѯ
Ѧ ѧ	П p	Ѡ ѡ	Ѳ ѳ

БАТЬКО ЦИВІЛІЗАЦІЇ

Відомий французький дослідник світових релігій кінця XIX початку XX ст. Едуард Шуре в своїх "Очерках эзотеризма религий ВЕЛИКИЕ ПОСВЯЩЕННЫЕ" (1914 р. м. Калуга) серед найбільш посвячених (або втаємничених) ставить на перше місце Раму, відводячи йому місце творця цивілізованого світу.

Ось, що пише про нього Е. Шуре (цитую мовою, якою видана книга, бо, на жаль, що дуже важливу для українців річ досі не маємо українською): Рама це – "первый Создатель арийской религии, выступающий из лесов древней Скифии (тобто із території нинішньої України – прим. С.П.) в двойной тиаре завоевателя и Посвященного, несущим в руке мистический огонь, тот священный огонь, от которого загорится духовный свет всех арийских народов».

Жив Рама 5,5 тисяч років до нашої ери і його ще за життя вважали напівбогом. Він винайшов ліки від чуми і врятував білу РАСу від цієї страшної хвороби, якою вона заразилася від людей чорної раси – вічного суперника за домінування в світі. Він відмінив дуже поширене на той час людське жертвоприношення, звільнив жінку від рабства чоловікового, навчив народи обробляти землю і багато чого іншого.

Але були такі, кому не сподобалося те, що Рама заборонив жертвоприношення і порівняв жінку в одних ПРАВАХ з чоловіком. Вони оголосили Рамі війну, але вона могла лише зміцнити зло і привести до винищення білої раси, яка й так потерпала від чорних. Рама, щоб уникнути протистояння, закликав своїх прихильників покинути Скіфію і вирушив з ними в Індію; "где был главный центр Черных, древних победителей красной и желтой расы". Рама звільнив від чорної раси Кавказ, Іран, збудував там, за словами Заратустри, розкішне місто Вір і завоював Індію.

Він поніс світло свого розуму та генію народам Індії, потім Єгипту, просвіщаючи їх і сповідуючи віру бога Ра. То вони, наші далекі ПРЕДКИ, розвинули такі знання, які дозволили потім єгиптянам збудувати одне із чудес світу – піРАміди фараонів. Це вони напишуть коптську абетку. Це від наших пращурів багато чого запозичать творці християнської та мусульманської релігій.

“Були отці од роду Орового, славні і сильні, бо і Сирію воювали, і Єгипет” (ВК, 6в), “Наші ж люди пішли на долини Хабсурсара, потім на Сирію і Єгипет” (ВК, 6г)...

УКРАЇНЦІ НЕ БУЛИ ЯЗИЧНИКАМИ

У що вірили українці до запровадження християнства на Україні? Багато вітчизняних дослідників кажуть, що українці, нібито, були язичниками і навіть виступають за повернення віри в Перуна. Але варто себе запитати, а що було до язичництва? Чому все-таки наші пращури порівняно легко прийняли віру в Христа? Чи такою вже чужою була вона для них?

І коли гарно розглянути мораль християнства, раптом знаходиш, що його основи цілком могли бути закладені саме в Україні. Не дивно, що дехто з дослідників (як, наприклад, Б. Ребіндер і Ю. Канигін) припускають, що родове коріння Ісуса Христа може бути українським. Не дивно, що і деякі назви в краю, звідки пішло християнство, майже наші: ЄРУСалим, Йордань – Ярдань* (данья бога Ярила) таку назву колись

* Назву Ярдань, до річі, можна знайти в одній давній пісні:

Там на річці, на річеньці
Ярдань воду розливає.
Там Івасенько коня напуває,
Коня напуває, сам себе вмиває.
Йому батенько коника сідлає.
- Сідлай, батеньку, сідлай душенько,
Та й поїду я на Вкраїноньку,
Привезу собі дівчиноньку...

можна було почути нинішньої Ятрані і така річка – Ярдань – існує в одній слов'янській балканській країні. Або ось таке. Читаємо в Євангелії: *«І взяли Ісуса й повели. І нісши Свого хреста, він вийшов на місце Череповищем зване, по-гебрійському Голгофа» (св.Іван 19,17)*. А чи не створене гебрійське Голгофа від українського «гола голова»?..

Маємо багато фактів про те, що наші предки не були язичниками. Руси були, а укри – ні. Язичництво насаджувалося або чужинцями, або тими, хто хотів підмінити Бога своїм божеством. Один такий приклад, між іншим, зафіксований у Велесовій книзі: *“Наші жерці про Веду турбуватися закликають, а вкрали її від нас!” (6д)*.

ЗОЛОТИЙ ДОКАЗ

Як ворог не нищив документальні пам'ятки про наших пращурів, Раму і батька Ора, одного найціннішого, най-очевиднішого, як на мене, документа він таки не зумів знищити. Щоправда, йому вдалося переконати світ, що це всього-на-всього золота бляшка.

Цей документ старший і за Геродотову “Історію” і за Біблію, не кажучи вже про сфальсифіковані так звані древні руські літописи. В літературі його називають *“золотою пластинкою від скіфського наголовного вбрання”*. «Українська міфологія» (Київ, «Либідь», 2002) робить до неї такий підпис: *«У центрі цар Колаксай схиляється перед богинею, тримаючи два із трьох священних предметів – сокиру і чашу. Черкащина. IV ст. до н. е.»*

Не знаю, чи земний це цар, чи небесний і чи взагалі правильно прочитали його ім'я. Можливо, насправді він Коло (сонце) цар – «ц» легко міняється на однозвучне «с», а злочасне для декого «р» – на «й» (порівняйте *цесар* – це цар, володар). Звідси, до речі, могло народитися ім'я Микола – “Ми, Кола, цар, Його Величність”*

Невідомо також, чому це раптом ріг названо чашею?

Впевнений в одному: на цій пластинці (дивіться малюнок) зафіксовано надзвичайно важливу інформацію, розгадка якої розставляє все на свої місця.

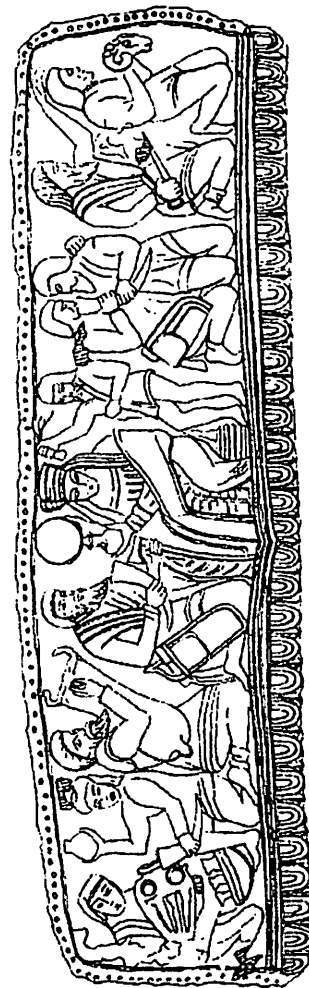
На моє переконання тут зображено священні дієства великого Первосвятителя. Саме його – Рама чи батька Ора – бачимо на пластинці.

Він став на коліна перед жінкою, яка тримає в руці зображення Сонця (коло). Це – Божа Матір, Родоначалниця, яка символізує початок всього живого на Землі і яку ототожнювали із Сонцем (пізніше християни Божу Матір будуть зображати на фоні Сонця, так званий ореол, а священники триматимуть у руках хрест, як символічне зображення Сонця).

Зверніть увагу: Рама (чи батько Ора) схиляється не перед Перуном, не перед людським розп'яттям, а перед Сонцем і Жінкою. В його руках сокира і ріг. Сокира, як оберіг від ворога та зла (українські гудули і нині своїм амулетом мають подібні за формою до тих, що на пластинці, сокирки). Ріг, як символ достатку, із священним напоєм, який, як бачимо праворуч, готують жриці. Очевидно, він складається із чотирьох компонентів – у чаші стоять три ємності і одну ще тримає жриця. З глека інша жриця наливає в ріг вже готовий напій. Після цього Рама (Ора), очевидно, здійснює обряд замовляння (у нього в руках щось схоже на музичний інструмент) і вже потім звертається із наповненим рогом до Сонця і Божої Матері за благословенням.

Ліворуч від Божої Матері бачимо чоловіка з козацькими вусами. Це помічник Рами, який здійснює обряд освячення кропінням. Далі Рама п'є напій з одного рогу з іншою людиною. Це обряд братерства,

*Мабуть не випадково найшановнішим в Україні святом є саме Микола, день якого нині відзначається 19 грудня. Вважається другим після Бога заступником простого народу, очевидно, уособлюючи самого батька Ора.

Золота пластинка від скіфського наголовного вбрання. Приблизно V ст. до н.е. Черкащина.
(Взято із книги «Українська міфологія»).

рівності, любові до ближнього – своєрідне причастя, яке пізніше запозичить християнство. І нарешті в кінці пластини бачимо обряд посвячення, сповіді чи благословення – Рама тримає руку (як боже покровительство) над головою іншої людини, у котрої в руках голова Овна (барана) – емблема орійської релігії, символ добра, світанку і достатку. Нині християнські священники майже таким же чином сповідують своїх парафіян, лише той, хто сповідується, замість голови Овна тримає в руках Євангелію.

Отже, сам собою напрашується висновок, що нинішні християнські обряди та ритуали, колінопоклоніння, образ Божої Матері і навіть сам Ісус Христос, зважаючи на зовнішню схожість з Рамою (Орою) на пластинці, це продовження нашої древньої української віри. Це також підтвердження тези Ю. Канигіна, що Богородиця «наш національний сакрал» і що «наш народ перебуває в центрі священної історії».

І ще одне. В Росії (дивіться Шенина Е. Я. «Энциклопедия символов», «Торсинг» Москва, 2003) «бараняча голова» застосовувалася для позначення нікчемності, тоді як у Татарії, Калмикії, Башкирії, Казахстані, Киргизії, Бурятії її зображення – почесний символ цілеспрямованості, наполегливості в досягненні мети. Виходить, що за духом вони нам ближчі, ніж так звані російські браття-слов'яни.

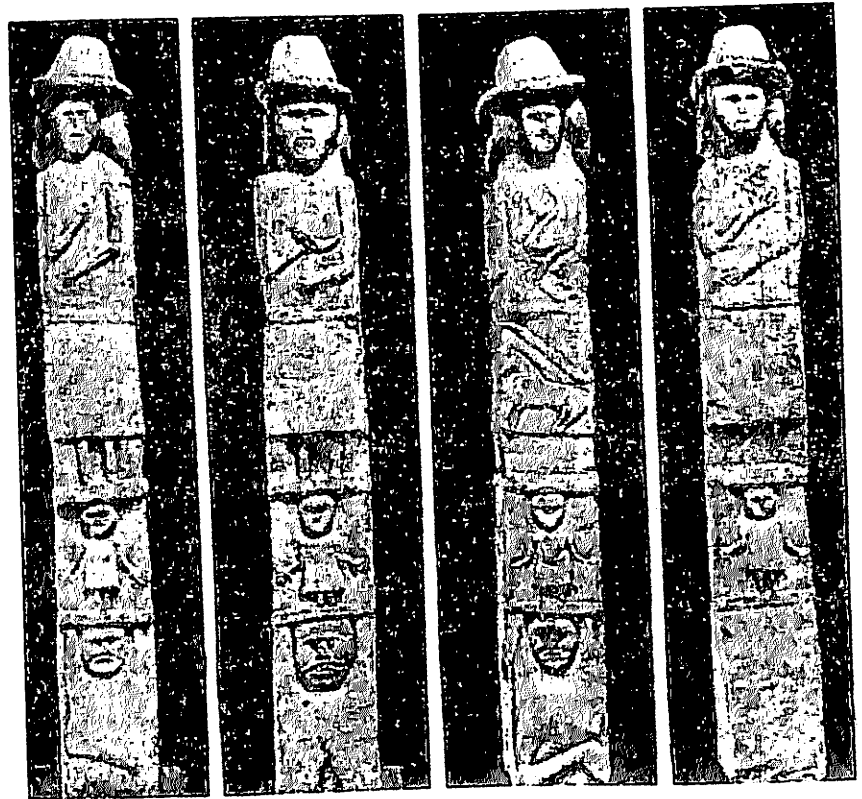
ЗБРУЦЬКИЙ СВІТОВИД

Іншого трактування потребує і так званий Збруцький Світовид, чотири боки пам'ятника якого ви бачите на цьому знімку. Сучасні вчені пишуть, що у верхній частині його, нібито, зображено чотири різні божества (зліва направо): жінка з

кільцем, жінка з рогом, чоловік з конем і мечем та чоловік з солярним знаком. (Дехто з них квадратну вапнякову скульптуру навіть ототожнює з «фалосом»).

Повернемося до попереднього розділу. Із зображень золотих пластинок бачимо, що кільце (точніше символ Сонця) тримає жінка, і не бачимо, щоб вона тримала ріг. Навпаки, в обох випадках його тримає чоловік. Отже, можемо зробити перший висновок: то не жінка з рогом, а чоловік. Зважаючи на крупніше обличчя, а також протилежне розташування, можна впевнено сказати, що чоловіка зображено в другому і четвертому випадках, а не в третьому і четвертому.

Тому, на мою думку, Збруцький Світовид зображає Матір-

Берегиню і батька Ора (звідси міг народитися вислів, що дружина (жінка) – друга половина чоловіка); маленькі людські фігури – їх дітей, громаду або й навіть Божого сина; три чоловічих зображень внизу можуть виступати в ролі господа Вседержителя (Дажбога); кінь і меч – як символи сили та мужності. Те, що схоже на капелюха, є нічим іншим, як ореолом, Божим покровительством над світом, у якому живуть ті, хто створив скульптуру.

Так званий Збруцький Світовид є ще одним доказом, що наші предки не були язичниками, що вони поклонялися Отцю Господу та Богині Матері. І, між іншим, у Збруцького Світовида є предок. Якщо Світовид, за визначенням дослідників, створено приблизно у IX ст. нашої ери, то в книзі Б. Мозолевського “Скіфський степ” можна побачити кам’яну фігуру під назвою “Ідол” V-IV ст. до н. е. (курган поблизу села Нововасилівки Миколаївської області) із зображенням чоловіка з рогами, а під ним Господа Вседержителя, того, на кому все тримається (порівняйте із пам’ятником Світовиди).

ЖІНКА, ЗОДЯГНЕНА В СОНЦЕ, І ЦАР-МАТИ

“І з’явилося на небі велике знамення – жінка, зодягнена в сонце, а під ногами її місяць. І на голові її вінець із дванадцяти зір. І мала вона в утробі і кричала від болю, та муки терпіла від породу... І дитину вродила вона чоловічої статі, що всі народи має пасти жезлом залізним”, – говориться в Одкровенні Івана Богослова. Не знаю, чи хто досліджував питання, що ж то за

жінка, зодягнена в сонце? Якщо й досліджував, то впевнений, не зумів на нього дати правильну відповідь. Я ризикну і скажу, що то якраз і є та жінка-цариця, яку ми бачимо на золотих пластинках – стор. 19 і 23, і що це є ще одним підтвердженням: з нашої землі пішла віра, яку потім назвуть християнською, а нашу матір, яка тримає в руках сонце, – Марією.

Мені не раз доведеться в цій книзі відкривати таємниці нашої історії. Допоможе це робити слово, те, яким способом творилася наша мова. Дуже просто творилася, геніально просто. Наприклад, до частки чи до прийменника приєднувався іменник і появлялося нове слово. Як от цибуля – це буля, що означає це щось кругле (звідси і бульба, булька, булка і навіть по-англійськи м’яч – болль); відьма – “відлучена від мами” – тобто, котра в дитинстві була відлучена від цицьки, а потім знову прилучена і в результаті отримала недоступні іншим якості. Українська наука слідом за російською, правда, каже, що воно походить від слова “ведать”, “сведуца матер”, але як же тоді бути з відьмаком? Ведающий мам чи як? Нісенітниця.

Жодна інша мова не розповість стільки про себе, про свій народ, як українська. Застосувавши такий спосіб

Золота бляшка (приблизно V ст. до н. е.) із зображенням цариці Матері з Сонцем і людини, яка п’є священний напій. Чортотлик, Дніпропетровщина.

Мати-Сонце. Бронза. VI ст. до н. е. Знайдена в Миколаївській області, с. Ганнівка.

вивчення, ми відкриваємо для себе багато чого нового. Наприклад, вчені б'ються над розгадкою, що то за такий народ був сармати? Яких тільки версій не висувають. Енциклопедично про нього пишуть, що це могутні індоєвропейські племена, котрі мешкали на території України від II ст. до н. е. до II ст. н. е. Походили вони, нібито, від союзу амазонок зі скіфами, яких вони підкорили силою. Думається, сила тут ні причому. Не одне століття і не одне тисячоліття на нашій території панував культ Богині-матері, цариці-матері. Цьому переконливі докази численні зображення у золоті і камені, виявлені на території нашої країни. Цариця-Матір, яку ми бачимо на золотій бляшці, тримає в руках предмет – символ Сонця, а не люстерко, як пише «Скіфський степ», 1983. (Б. Мозолевський). Звідси пішла Божа Матір. Звідси і грецька Ніка – богиня Перемоги (Микола-Ніколай-Ніка). Саме звідси і запозичення греків, які зображали в скульптурах свого верховного бога Зевса з Нікою у руках. Але набагато раніше за них скіфська цариця тримала ось це «люстерко» – Сонце (дивись стор 23).

Отже, хто ж такі сармати? На моє переконання так називали наших предків, древніх укрів, у яких за провідника була Цар-мати (цармати-сармати), у “Велесовій книзі” – Мати-Слава:

Древні культові жіночі фігурки. Обидві ліворуч – перша половина V тис. до н.е. с. Сабатинівка, Ульяновського району; праворуч – с. Володимирівка, Новоархангельського району, Кіровоградщина (друкується вперше).

*Б'є крилами Мати-Слава і кличе нас,
щоб ішли за землю нашу і билися за огнища племені нашого:
се... бо суть русичі.
Ідіть, брати наші, плем'я за племенем, рід за родом
і бийте ворогів на землі нашій,
яка належить нам і ніколи іншим.*

(ВК, 14)

Культ матері відображений у багатьох трипільських теракотових фігурках, у картинах, іконах, піснях та віршах українських художників і поетів.

ОРАНТА. МАТИ-БЕРЕГИНЯ.

*Пізніше зображення
Божої матері і Божого
сина. Ікона київського
художника-ченця, який за
свій божественний талант
отримав християнське ім'я
Олімпій, тобто
божественний. XI ст.*

ЛЕГЕНДИ ПРО ОРА І ПРОМЕТЕЯ – ЦЕ ПЕРЕКАЗИ ПРО РАМУ

Отже ми знайшли беззаперечні зображення Рами (Ора) на золоті і в камені. Тепер пошукаємо писемні згадки про нього. Чи є вони в українських літописах? Так. Легендарний батько Ора неодноразово згадується у “Велесовій книзі”. Це про нього можна прочитати на дощечці 26:

*І тут сказав Ора-отець сином своїм очолити всі роди
і не захотіли вони, поділившись на тих і інших.*

Отож князі одні повели людей своїх на полудень,

І Ор повів до краю морського.

І тут була засуха велика і піску багато.

І пішли до гори і там осіли на піввіку.

Як створили кінне військо велике, пішли в землі чужі.

...І так ішли далі і бачили землі теплі і не берегли їх,

бо багато чужих племен там осіли і йшли далі.

Се бо боги вели їх, як людей своїх...

Уважно розібравши плутані свідчення невідомого автора (а швидше – авторів) “Велесової книги”, можна прослідкувати шлях Рами в Індію, який описував Е. Шуре. Більше того, у книжці бачимо, що батько Ора, пройшовши Кавказ, Іран, Індію, Месопотамію, повоювавши Сирію і Єгипет, згодом таки повернувся зі своїми людьми на рідні землі, до Карпат. Індійці (про що свідчить давньоіндійський епос) будуть згадувати їх, як синів Сонця (Ра-синів), а мешканці країни, яка була на той час на місці сучасного Ізраїля, на честь Ора збудують Орасалим (місто Ора царя), нинішній Єрусалим.

Досить цікавим для української науки мав би стати так званий давньогрецький міф про ПРАМАтея, бо, як на мене, в ньому зашифрована доля Рами і наших древніх предків.

Вже в перших рядках міфа (користуюсь виданням “Легенды и сказания Древней Греции и Древнего Рима”, “Правда”, Москва, 1988 р.) говориться про те, де відбуваються події цього міфу – “на самому краю світу в країні скіфів” у передгір’ях

Кавказьких гір, куди сягали кордони нашої древньої країни.

У міфіві змальований Рама (Ора), якого описував у вже згадуваній праці Е. Шуре. Він навчив людей мистецтвом, дав їм знання, навчив рахунку, читанню і письму. Прометей підкорив бика і одягнув йому ярмо. Прометей запряг коня у воза. Раніше люди не вмели лікувати хвороби, а Прометей відкрив їм силу ліків. Тобто зробив те, що й Рама: навчив людей всьому, що полегшує їх життя. Цим, як говориться у міфіві, Прометей дуже розгнівив Зевса і той покарав його, прикувавши на довгі віки до скелі, а потім ще на довгі віки кинув у віковичний морок в безодню.

Міф про Прометея – це давньоукраїнський переказ про першого мученика за віру в бога Ра. Це він (український наРОд) вперто тримається своєї землі, мови, віри, назви, своєї місії творення добра, незважаючи на муки, що йому, прикутому до скелі, завдає орел, насланий Зевсом з холодної півночі. Але його царство скоро закінчиться.

Геракл убиває стрілою з лука орла, який терзає груди Прометея.
Древній живопис на вазі.

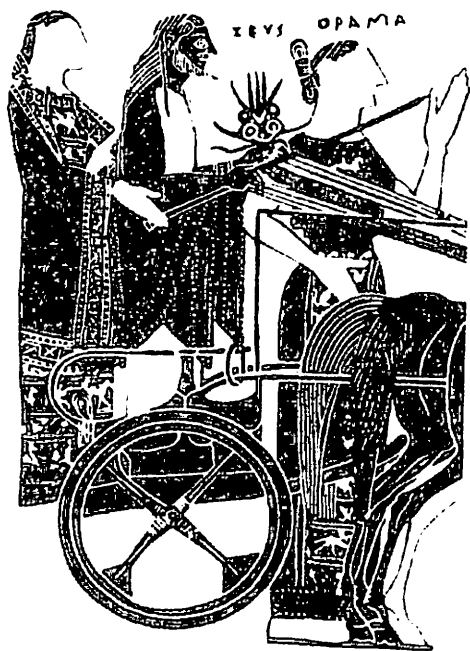
Знати міф – значить наблизитись до таємниці походження всіх речей. Інакше кажучи, людина дізнається не лише про те, яким чином усе виникло, але також і про те, яким чином виявити це і відтворити, коли все зникне.

Мірча ЕЛПАДЕ, румунський релігієзнавець, початок ХХ ст.

ЗЕВС І РАМА. ЗАГАДКИ ДАВНЬОГРЕЦЬКИХ МІФІВ

Згадувана в попередньому розділі книга “*Легенды и сказания Древней Греции и Древнего Рима*” відкривається загадковою ілюстрацією взятою із древньої вази. Пильно роздивіться її. У книзі ви не знайдете пояснення ні малюнку, ні написам. І взагалі, навряд чи трапиться десь вам подібне. То все надійно покрито мороком глибокої таїни. Але знаючи дещо із Е. Шуре та Фабра д’Оліве, спробуємо самі розтлумачити зміст зображення.

А зображено на малюнку три людини. В центрі: чорношкіра – напис вказує, що це Зевс. Він на колісниці (звісно – Верховний Бог!), але художник не побоявся поставити попереду нього Ораму (Раму), білу людину, яка була в усьому першою. Євреї пізніше з Орами створять собі Авраама і назвуть його своїм родоначальником. Але це лише намагання видавати бажане

за дійсне. Насправді, як зазначає Фабр д’Оліве, всі семітські народи – євреї, араби, халдеї, фінікійці, єгиптяни – створилися там, де білі колоністи підкорилися чорношкірим народам, і навпаки: іранська, індуська, грецька і етруська цивілізації виникли там, де білі підкорили чорних шляхом завоювань. (До білих, орійських народів Фабр д’Оліве, за визначенням Едуарда Шуре “незрів-

нянний провидець доісторичного минулого”, відносить скіфів, готів, сарматів, кельтів і германців.)

Так що євреї самі по собі значно пізніше утворення за нас, оріїв, і не можуть претендувати на роль засновників роду людського та наших навчителів, в чому вони постійно намагаються переконати людство.

Чому Зевс на нашому малюнку чорний? Він що справді був негром? Мабуть, це слід розуміти в переносному значенні: злий, лукавий, покровитель темних сил, ненависник людей. Коли Прометей навчив людину всьому, “*що полегшує гіркоту життя і робить її щасливішою і радіснішою... прогнівив він Зевса, за це і покарав його громовержець*”*

Позаду Зевса на малюнку зображено ще одну білошкіру людину. Вона без підпису. Очевидно її ім’я ще невідоме. Вона має прийти після закінчення епохи зла, яку уособлював собою Зевс. Про це також говориться у міфів про Прометея.

Звернемося до цитати міфу, де Гермес говорить Прометею, що його чекає на найближчі віки: “*Ударом своєї блискавки він (Зевс) кине цю скелю з тобою разом у темну безодню. Там, в кам’яній темниці, багато-багато віків, позбавлений світла сонця, будеш терзатися ти в глибокому мороці. Пройдуть віки і знову тебе підніме Зевс на світ з безодні, але не на радість він підніме тебе. Кожний день буде прилітати орел, якого напше Зевс, і гострими кігтями та дзьобом буде він терзати твою печінку; знов і знов буде виростати вона, і все жахливішими будуть твої муки*”*. Але: “*Прометей знає, що царство Зевса не вічне*”* і терпить муки, жертвуючи собою заради майбутнього, заради людей.

Досить знаковий міф. Він про нас. Це ми (Рама-скіф), український народ, були прикуті до скелі, потім кинуті в темницю, позбавлені світла – своїх книг і свого слова, потім нам було дозволено користуватися даною нам Богом мовою, але на нас щоразу налітав орел (в т. ч. той, у якого на гербі дві орлині голови) і завдавав нам смертельного удару – грабував,

*“*Легенды и сказания Древней Греции и Древнего Рима*”. Москва, 1988.

насаджував свою волю, віру і своїх вождів, палив наші столиці, морив люд голодом, розстрілював інтелігенцію, спалахував Чорнобилем, а зараз сіє розпусту, розбрат і т. д і т. п.

Та царство Зевса, царство лукавого, його двотисячна епоха закінчується, прийшов його кінець світу. Іде нова сила – царство справедливості і добра. І серед тих, хто домінуватиме в ньому, будемо ми, українці, – нащадки батька Ора, творця цивілізованого світу.

СВЯТОГОР

Нам конче необхідно зробити ревізію всім тлумаченням, які дісталися у спадок від колишньої есересерівської (читай: московської) науки, і розкуватися від догм, в які були заковані протягом останньої двотисячної епохи.

Пути вже спадають з наших рук та ніг, зникає з очей полудна. За якийсь десяток років ми раптом узнали про себе чимало нового. Ми по-іншому прочитаємо здавалося б давно знайомі речі, ми починаємо відкривати самі себе.

Пропоную зараз звернутися до древніх українських міфів (билин), зокрема, про Святогора, Миколу Селяниновича та Іллю Муромця. Кажуть, що вони були створені приблизно у Х-ХІІ століттях нашої ери, я ж вважаю, що деякі мотиви цих міфів мають набагато довший вік.

Нам особливо цінний в цьому контексті міф про Іллю Муромця та Святогора. У ній йдеться про те, як богатир Святогор у відповідь на спробу Іллі Муромця побити його, порівнює його удари з укусами мух і бере до себе в кишеню Іллю разом з конем і їде до святих гір – Араратських і Єлеонських. Коментатори міфу пишуть, що назви цих гір проникли сюди із релігійної літератури. Але звернувшись до описів походу Рами і батька Ора, бачимо фрагменти того ж самого шляху. Тому можна констатувати: у цьому міфіві в образі Святогора виступає сам батько Ора, а в образі Іллі

Муромця – ті, хто не хотів йти з ним виконувати місію просвітити південні народи світлом нової віри. Або ж Ілля Муромець – це син Ора. На час, коли Ора відправлявся у свій похід, він був зовсім маленьким, таким, що Ора міг його взяти собі в кишеню. А через тридцять років він повернувся у рідні краї вже “старим” козаком, тобто бувалим, досвідченим воїном, і знешкодив Соловія-розбійника, який нищив київських людей.

Сам Святий Ора, очевидно, не повернувся з походу живим. Як свідчить міф, він був закований у домовині залізними обручами, в якій, очевидно, і доправили його в рідні краї.

Довго він спав. І ось тепер пути розбиті, батько Ора, тобто Україна, кличе нас розправити крила і проголосити про повернення на землю світлих Божих сил.

СОЛОВІЙ-РОЗБІЙНИК

Видатний російський учений Александр Афанасьєв ще в ХІХ столітті писав: *“В незапам'ятной древности значение корней было осязательно, присуще сознанию народа, который с звуками родного языка связывал не отвлеченные мысли, а те живые впечатления, какие производили на его чувства видимые предметы и явления”*. У своїй книзі «Живая вода і вешее слово» автор доводить це здебільшого на прикладах, які він бере з українського фольклору. Цим самим і він стверджує старшинство української мови порівняно з тією ж російською.

Щоправда вражають деякі афанасіївські тлумачення слів та міфів, які перекочували і в українське мовознавство. Наприклад, те, що назва птаха *соловей* пішла від *слово-слава*. Очевидно, на зразок того, що *слов'яни* пішли від *слави*, а не від *слова*. На мою ж думку, назва цього співучого птаха пішла від *слово-вій*. Наші предки це підтверджували численним порівняннями, які, до речі, наводять у своїй праці і Афанасьєв.

Наприклад: «за білими березами (зубами) соловейко свище».

Тобто, цей птах, на думку наших предків, вміє розмовляти, але слова свої віє так, що важко їх розібрати. Міф про Іллю Муромця та Соловія-розбійника якраз стосується того, хто «заложив прямезжую дорожку к Києву рівно на тридцять лет» і своїм перекрученим, матерщиним (розбійницьким) язиком (який пізніше через багато століть назвуть російським) лякав київський (український) люд і тридцять років грабував його на дорогах. Натомість в Афанасьєва Соловій-розбійник «оліцетворяет демона бурной, грозовой тучи». Виявляється це «туча» аж на тридцять років «заложила» дорожку до Києва, «слезила да отцов-матерей», «вдовела да жон молодих», «сіротела да малих детушек». Це ж треба так вміти брехати.

Завершуючи мову про міфи і билини, треба віддати належне грекам та росіянам в тому, що вони зуміли впорядкувати і видрукувати їх. Але видавати творчість іншого народу за свою все ж непристойно.

НАМІСНИКИ БОГА

«Всяка мова починається із створення коренів або тих самих звуків, якими первісна людина позначала свої враження», – писав А. Афанасьєв. І ці корені, насмілюсь запевнити, збереглися донині. Розповсюджуючись із спільного гнізда, яким була територія нинішньої України, мови видозмінювалися, піддавалися різноманітним географічним та історичним впливам, але корінь їх залишався незмінним. І прикладів цьому можна знайти чимало.

Ось один із них. Найвищі державні і військові посадовці різних країн обов'язково мали і мають в собі корінь РА: фАРАон, коРОль, імпеРАтор, цаР, ПРЕзидент, а також ПРИнц, гРАф, баРОн, генеРАл і навіть стаРОста (мудра, авторитетна людина похилого віку). Неспроста в народі кажуть, що всяка влада від Бога...

ШЕВЧЕНКО ТА ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

В одному своєму інтерв'ю дослідниця творчості Тараса Шевченка письменниця О. Забужко заявила буквально таке: *“Шевченко не говорив мовою термінів, він говорив мовою символів, мовою архетипів... через Шевченка в нас є ключ до відчитання дуже багатьох речей, які інакше просто канули б у непам'ять”**. Не можна не підтримати пані Оксану. Творчість батька Тараса то не просто література, то апостольські послання до своїх нащадків, до нас з вами. У них закодована вся наша історія, всі наші тисячолітні цінності. Він не міг назвати їх відкритим текстом, не час був сказати всю правду, бо вона могла потрапити в інші руки.

*Сказав би я правду,
Та що з неї буде?
Самому завадить,
А попам та людям
Однаково буде.*

Але він знав, що колись таки будуть прочитані і розшифровані його послання. І ми вже підходимо до цього.

“Сім літ Сокира божя ліс стинала...”, пише Тарас Григорович у вірші “У бога за дверима лежала сокира” і ми згадуємо, що саме сім з половиною тисяч років тому жив перший Божий посланець, просвітитель Рама. А коли його не стало, коли на його місце почали ставати псевдобоги, на людей обрушився гнів Бога. Але (знову Шевченко): *“На восьме літо у неділю неначе ляля в льолі білій, святее сонечко зійшло”*. Та це ж якраз нині від віку Раминого йде восьме тисячоліття, Україна-“святее сонечко” почала сходити-підніматися.

До речі, ця ж сокиРА згадується і в “Євангелії” від Луки (III,7-9), коли Іван Хреститель хрестив єврейський народ і грізно попереджав його за брехні та злодіяння: *“А Іван говорить до людей, хто приходив хреститися в нього: Роде зміїний – хто*

* “Урок української”, №4, 2003.

навчив вас тікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння. І не починайте казати в собі: "Маємо батька Авраама". Бо кажу вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння. Бо вже он до коріння дерев і сокира прикладена: кожне ж дерево, що доброго плоду не родить, буде зрубане та до огню буде вкинене".

Згадаймо, що сокиРА, як і РАло, чаРА та яРмо, була послана нашим предкам самим Богом. І не випадково її святили на своїх гнобителів гайдамаки.

Іван Хреститель до євреїв:
«Роде зміїний, учини гідний
плід покаяння!»
"Євангеліє" Луки (III,7-9)

СКРАЮ ЗЕМЛІ ЧИ НА БОЖІЙ ЗЕМЛІ?

Дивні тлумачення назви "Україна" дають сучасні українські вчені. Кажуть, що, нібито, взята вона з індо-іранського і означає: "крайні", "окраїнні". Не вірю, що якийсь народ міг назвати себе "крайнім" або іншими словами "останнім". Не

міг цього зробити і український. Тоді, що ж, запитаєте ви, закодовано в назві "Україна"?

Повернемося вже до знайомого Ра і за логікою вибудуємо таку лінію: РА – Бог; РАЙ – дім Сонця або Бога, тобто небо; РАЙдуга – дорога до раю, до сонця, тобто до Бога (звідси, до речі, і *радюшка*, а не *рядюшка*, – домоткана доріжка в поперечну різнокольорову смугу. У моєму рідному селі Круте-поперечну різнокольорову смугу. У моєму рідному селі Круте-ньому вона ще й досі обов'язковий атрибут, який застеляють на лаву, куди кладуть домовину з покійником); КРАЙ – найближча сторона від раю, тобто ЗЕМЛЯ ("Не журися, чумаченьку – *Край* не за горами. Вже прийдеш до дівчини, До батька й до мами" – із народної пісні, записаної в с. КРАсногірці на Голованівщині). І нарешті: УкРАїна – земля-ненька (*на, ня* – *ненья*), де народився Рама. Тобто Україна – це Божа Земля, а не *окраїна* чи *Великий кордон*, як стверджують історики. І ще. ОРАтта (одна з найдревніших назв України) – країна тата ОРА, РУсини (РАсини) – буквально Божі сини, сини Сонця.

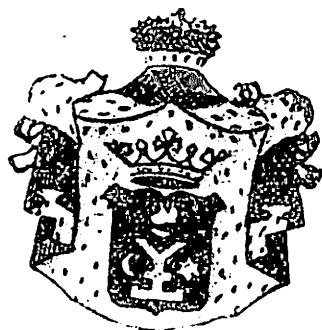
Творення назв, імен то особливі містерії. Кожна літера до них ретельно підбиралася за своїм звучанням, графічним зображенням та кількістю. І «у», і «ю», і «ра», і «на», і сім літер (святе число) у слові Україна не випадкові. До речі, про літеру «У». Подивіться, яким символом позначається знак Овен (У) і самі здогадаєтеся, що вона може означати. Не зайве також звернути увагу на князівський герб гетьмана Івана Мазепи, в символіці якого закладено дуже важливий зміст.

Як гадаєте, чому ми кажемо: в Росії, в Німеччині, в Ізраїлі, в Америці, в Польщі, в Турції, у Китаї, в Японії, але "на Україні"? Та тому, що не може бути "в божій землі", а "на божій землі", тому, що це вершина, висота, гора – значить "не у вершині", не "у висоті", не "в горі", а "на вершині", "на висоті", "на горі".

Між іншим, у Тараса Шевченка ми також не раз знаходимо саме те, що Україна є "Божою землею" і що її мова є Божою та святою. Ось лише кілька прикладів: «*Такії, боже наш, діла Ми творимо у наших раї* *На праведній твоїй землі!*», «*Святис*

*божії міста Ксьондзи скажені
осквернили!», «Пошли мені святеє
слово, Святої правди голос новий!»,
«Наша дума, наша пісня... Без
золота, без каменю, Без хитрої мови,
А голосна та правдива Як господа
слово».*

Втім, можете вважати це за метафори, але, дочитавши книгу до кінця, багато хто з вас визнає правоту нашого Великого Пророка Тараса Шевченка.

*Королівський герб гетьмана
І. Мазепи.*

ТАЙНА МАЗЕПИ

Гетьман Іван Мазепа – один з найосвіченіших державних діячів свого часу. Він добре знав історію України і був посвячений у таїнства, якими володів її народ. Як на мене, дещо із цього він відобразив у своєму гербові.

Досі ніхто не міг пояснити символіку цього герба. Мені видається, що я це зумів зробити. Всі деталі його розгляну колись іншим разом, а зараз про найголовніше. Знак Y – це символ назви «Україна», про що ми щойно говорили. Сонце праворуч від нього і місяць ліворуч від нього, а також корона зверху над ним означають, що носій цього герба є володарем (царем чи королем, а не гетьманом) Правобережної та Лівобережної України. Це пояснення підкріплюється повістю Михайла Коцюбинського «Тіні забутих предків», яка була написана на основі древніх гуцульських легенд. На 20 сторінці видання знаходимо цікаве свідчення: «а тут раптом з'являється сонце – праве божє лице». А якщо у Бога є праве лице – сонце, значить було і ліве – місяць. Саме це і відображено на гербові Івана Мазепи.

Декого, правда, збиває з пантелику те, що сонце змальовано у вигляді Давидової зірки, головного символу іудаїзму. Гадаєте, що Мазепа запозичив її у євреїв? Ще невідомо хто в кого що запозичав. Іудаїзм створився у першому тисячолітті до нашої ери, а шестикутну зірку наші древні предки малювали на два-три тисячоліття раніше, що ми, зокрема, бачимо на денці горщика, знайденого на Правобережжі нинішньої України (див. малюнок).

*Пам'ятка Дніпро-
донецької культури.
Приблизно IV тис.
до н. е. Горщик і
його денце.*

ВІДПОВІДЬ ОПОНЕНТАМ

Знаю, скільки буде у мене опонентів на доводи, що українці живуть на своїй землі від створення світу. «А як же переселення народів? – почнуть вони кричати. – Перші люди ніколи не сиділи на місці, вони постійно пересувалися, мігрували і т.д. Про це пишуть вчені всього світу».

Я з цією теорією погоджуюсь. Але частково. Бо переконаний, що провідник певного племені, вирушаючи в похід, обов'язково якусь кількість людей залишав на головній стоянці – матерів, жінок з малими дітьми, стариків, щоб потім повернутися до них. Не могли всі покинути даної їм Богом землі. Так було закладено природою, Творцем світу. Лелека виводить своїх пташенят лише там, де сама народилася. Лосось свої молоді роки проводить у морі, потім повертається у свою рідну річку і йде саме по тій стороні, по якій ішла ікра, з якої він вивівся. Українець, який народився у виселених до Сибіру батьків, ні разу не бачучи рідної землі; чує її поклик і також повертається на Батьківщину. Ще в багатьох нинішніх так званих росіян заговорить генетична пам'ять і вони повернуться в лоно рідного краю. Повернуться зі своїм капіталом, зі своїми

заводами і навіть флотами.

Так, сюди приходило чимало всілякого зброду, багатьом хотілося володіти благословенним Божим краєм, але нікому не вдалося нас винищити, переселити, асимілювати, зайняти наше місце – ні готам, ні кельтам, ні грекам, ні монголам, ні полякам, ні жидам, ні туркам, ні москалям, ані німцям. Ця земля призначена не для них. Боже покровительство мали і матимуть тут лише українці. Навіть після атомного жахиття при тому, що українцям Чорнобиля надавали гарне житло в екологічно чистих місцях, багато хто з них вже через тиждень повернувся в рідний край, незважаючи на радіацію і заборони, щоб продовжувати життя. А ви кажете, що за тих благословенних умов, коли не було атому, коли було вдосталь їжі, коли від ворога можна було сховатися в болотах, горах і печерах, вони могли покинути свою землю? Нісенітниця.

Теорія про переселення народів і біблійних братів, які заселили землю, це теорія тих, хто хоче нав'язувати себе іншим в образі представників богообраного народу (або старшого брата) і диктувати свою волю.

МАЯКОВСЬКИЙ І БОРГ УКРАЇНИ

Я часто звертаюся до одного знакового для мене вірша російського поета Володимира Маяковського, якому українські дослідники чомусь не надають особливої ваги. Цей вірш називається "Долг Украине". Написаний він у 1926 році, коли поет не був ще пов'язаний більшовицькою ідеологією, коли ще не наступила реакція проти всього українського, а, навпаки, коли українство отримало шанс на відродження. Очевидно, саме тоді в Маяковському заговорили забуті українські гени.

Не знаю, чи свідомо чи несвідомо, але вже тоді поет (російський поет, треба наголосити) ставив таке сміливе

Говорю себе: товарищ
москаль,
на Україну зуби не скаль.

Вл. Маяковський

запитання як борг Україні. Що він знав про це, яку таєну приховував за "українською ніччю", запитуючи і відповідаючи на початку та в кінці твору: «Знаете ли вы украинскую ночь? Нет, вы не знаете украинской ночи!»?

Справді, чи багато хто знав тоді про Україну? Ні. Та і зараз ще дуже багато чого ми не знаємо самі про себе, не кажучи вже про наших сусідів.

Маяковський, очевидно, знав або якимось сьомим чуттям відчував, яка то є велика загадка Україна і яка приховується за нею сила. Бо він прямо попереджає: *«Говорю себе: товарищ москаль, на Україну зуби не скаль»*, а потім раптом застосовує досить сміливу цитату з вірша В. Сосюри *«Чуеш, сурми заграли, час расплаты настав»*. До кого він звертає цей заклик, чи не до нас? До нас. І до своїх співвітчизників.

Пора відновлювати справедливість: одним вимагати повернення боргу, іншим розплачуватися. І Росія таки ще сплатить борг Україні: за все, що вона з нею творила і творить. Сплатить сповна. Перемога врешті-решт буде за нами.

ПЕРЕМОГА І ПОБЕДА

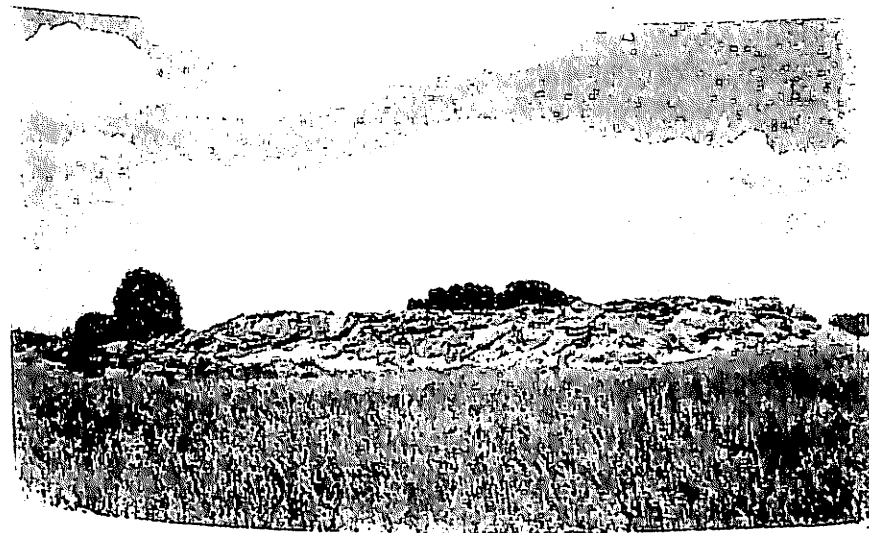
До речі, українське слово “перемога” має чітке і зрозуміле походження: від “зробити більше, ніж можеш - понад силу”, російське “победа”, походить від “по біді”, “по нещастю” і може мати два значення – “пройтися по біді”, або прийти “після біди”, тобто на готове. З цього приводу досить цікавим є словосполучення “Георгій Победоносець” (він, до речі, зображений на гербові Російської Федерації), ім’я якого слід розуміти не як переможця, а як такого, що носить (топчеться) по чужій біді і отримує з цього зиск.

МОВА ВИЩИХ КАСТ

Ті, хто прагнув володіти іншими, створювали відповідні партії (касти), придумували своїх богів, свою мову. Нова мова, а скорше зміна вимови старої – це перш за все психологічний фактор. Головну роль починав відігравати звук. Озвучена по-новому мова мала завдання ошелешувати, підпорядковувати, створювати вигляд, що її творці володіють якимись

незбагненими таємницями і надлюдськими можливостями.

Санскрит і був однією із таких мов. За його допомогою каста прагнула вивищитися і панувати над іншими. Цією штучною, ніби, культурнішою мовою розмовляла каста і ті, хто обслуговував її – жерці, охорона, військові і т. п. Народ на селах, як це було завжди, користувався своєю мовою. З часом ті, хто прирівнював себе до богів, знаходив свій логічний кінець – імперія гинула. Так загинула, очевидно, Оратта (Трипілля), так загинула Римська імперія, а з ними і їх вигадані мови санскритська та латинська. Таке може статися через якусь сотню років (симптоми цього вже можна бачити сьогодні) і з російською. Мова ж хліборобів-українців була, є і буде. Вічним є лише те, що створено Богом, а не чиеюсь забаганкою.

Кам'яна могила в Запорізьській області, де знайдені найдревніші письмові знаки.

Українці стародавній народ, а мова їх багатша і всеосяжніша, ніж персидська, китайська, монгольська і всілякі інші.
Ельвія ЧЕЛЕБІ, турецький історик, мандрівник XVII ст.

ОБЕРІГ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Кожна літера не випадково займає в слові те чи інше місце. На початку творення мови вона взагалі мала божественну суть – найперше за своїм звучанням, а потім і зображенням. Кожний звук, знак, літеРА справляли на свідомість людини магічну дію. І оте тверде “ра” в мові сучасних приятранців є не випадковим. У поєднанні з А – символом могутності і розкоші літера Р від початку з’яви слова стала головною творчою і рушійною силою. У древніх українців вона навіть слугувала своєрідним паРОлем, бо важко піддавалася для вимови іншим етносам (євреям, наприклад, і нині її нелегко опанувати).

Як Сонце у Всесвіті, як Серце в людині, так і “р” в українській мові є головною складовою, через яке ми тримаємо зв’язок з Богом. Вона так і зображається – коло, тобто Сонце і промінь, який з’єднує його із землею. Отже:

Слова пов’язані з природними (небесними) явищами: РАЙдуга, зоРЯ, ПРИрода, ПРОстір, ПРОміння, кРУГ, кРАПЛЯ, РОса, хмаРА, повітРЯ, гРІм, гРОза, гРАд, буРАн, уРАган, РАнок, ватРА, кРОна...

Слова основоположні в РЕлігії: РАЙ, віРА, ієРАрх, тРОпар, хРЕст, гРІх, каРА, обРАз, обРЯд, ПРАЗники, ПРАх, ПРОща, ОРдань (даня батька Ора), РАМАдан (даня Рами), вівтаР (вів до Ра - до Бога), ПРЕстол, хРАМ, паРАхвія, ОРАНта, ОРЕол, ТРАян, твОРець...

Майже всі назви головних деРжавних символів та атрибутів України: РАда, ПРЕзидент, уРЯд, ПРАпор, геРБ, гРОші, гРИвня.

Слова пов’язані з людськими чеснотами та заняттями: ПРАвда; ПРАво; нРАВ, ПРАця, тРУд, РАло, оРАНка, вРОжай, ойРА (древній український танець)...

Основу людського організму складають: хРЕбет, кРИжі, сеРце, кРОВ.

Головні позитивні РИси хаРАктеру людини, тобто те, що від Бога: добРОта, РОзум, мудРІсть, здоРов’я, поРЯдність, РАдість, ПРАведність, хоРОбрість, скРОмність, СПРАВЕ-

дливість, щедРІсть, ПРАцьовитість, шиРІсть, РІшучість, стРИманість, теРпіння і навіть хитРІсть. Порівняйте з тим, що йде від людини, а може й диявола (де є вол, де є тур – суперник Овена, там є зло): лихo, глупість, слабкість, сум, злість, лестоці, лякливість, підлість, лють, сила, слава, лінь, лицемірність, скупість, лукавість, млявість.

Корінь “ра” в українській мові означає, що з нами завжди присутній бог Ра, Рама і батько Ора. Це значить, що, наприклад, Президент, Верховна Рада, Уряд мають бути надійними захисниками, духовними наставниками, зразком і прикладом для свого народу, як добрий і дбайливий батько для своєї сім’ї, для своїх дітей. І велика біда, коли ці посадові особи не виконують своєї святої місії.

“Ра” – це також підтвердження тому, що коріння української мови сягає культури ориньяку (пізній палеоліт), названа по печері Ориньяк (Aurignak) у Франції в департаменті Верхня Гаронна. До речі, у Франції є ще один департамент з досить знайомою назвою – Дордань.

САКРАЛЬНА “К”

Особливе місце в українській мові належить літері “К”. Вона в назві України, вона у наших прізвищах та іменах. Вона символ приналежності і попереджувальної дії. Перед “ра” “К” носить здебільшого позитивне, захисне значення, наприклад, “кРАМ”, “кРАса”, “кРАй”, а після “ра” – попереджає про небезпеку: моРОк, поРОк, РОк, браК. У поєднанні з літерою “а” взагалі виступає в ролі негативної сили (в деяких давніх племен Ка злий дух, біблійний Каїн – братовбивця) – чи не звідси і попередження для дитини про щось погане: “кака”? Я навіть думаю, що люди з КА на початку імені чи прізвища не завжди мають доброго покровителя.

У побудові слів, як і взагалі в природі, існує вічний порядок протилежностей і він обов’язково позначається відповідним

чином. Нам варто це дослідити та знати.

Між іншим, якщо вже згадалося слово *брак*, на мить звернемося до такого ж російського слова, щоправда, там воно виступає у значенні *иллюб*. Так от, у Росії до подружньої спілки чоловіка та жінки здебільшого так і ставилися, як до фальшивої, а не так як на Україні – шанобливо-любовної.

ГОЛОВНА ЛІТЕРА

Ми вже з'ясували, що літера "р" є визначальною, серцевинною в українській мові. Колись вона навіть стояла в самому центрі абетки. Ми також вже знаємо, яке значення має цілеспрямована і космічна "к".

На особливу увагу також заслуговує літера "п". Це літера світлої й охоронної функції, ворота, що розділяють символ сонця "о" з Богом Сонця "ра", через які, в принципі, сонце проходить в оселю Бога. Це головна літера в мові людини. Вона не протиставляється одна одній перед "ра" і після "ра". В поєднанні з ним вона йде переважно на початку ("пРАво", "пРАвда", "пРАшур") і визначає позитивну силу. Про важливість і значення цієї літери в мові українців говорить те, що п'ята частина всього нашого словникового запасу розпочинається на "п".

ПРАПОР, ПРОРОК І ПРО

Чи не єдиним словом, в якому "п" є з обох боків "ра" – слово "прапор". Але це той випадок, коли ніякого протиставлення літер немає, навпаки, два "п" підсилюють захисну функцію, а також вказують на історичний перехід, який відбувся від Рами до Ора – перший склад пРА і другий – пОР. Згадайте тут "Велесову книгу", яка стверджує, що Ора

народжується не один раз: "Од отця Орія походимо, і той час од часу народжується серед нас" (42).

Цікавою є етимологія слова "ПРОРОК". Сильна "п" і два "ра" вказують, що пророк володіє доброю божою силою, а "к" додає, що він може бути також провісником недобрих новин.

Перед тим, як перейти до іншої літери, скажу, що навіть звичайний український прийменник "ПРО" зовсім і не звичайний – він значить, що перш, ніж вести мову *про* щось чи *про* когось, ми віддаємо належне тому, хто був і є першим – тобто Богові Ра.

СИМВОЛ СВЯТОСТІ І ЄДНОСТІ

Символом святості, єдності, домашнього тепла і Божого покровительства, на мою думку, сміливо можна назвати літеру "О". За допомогою замкнутого кола, яке ще не було літерою, перші українці позначали Сонце – про це ми вже говорили вище в розділах "Золотий доказ" і "Збруцький Світовид". За його допомогою вони підтримували зв'язок з вищими силами, про що ми поговоримо в наступному розділі.

Ця літера як осв'ячення, як корона, як ореол – обрамлення, охорона і оберіг. Неспроста РА пізніше став Орою, Словень – Ословенем, Седень – Оседенем, Ранта – Орантою, Доукра – Одоукраю (Одонацер), який 476 р. захопив Рим і правив на імператорському престолі 14 літ і про якого, як предка українців, згадує в своєму травневому Універсалі 1648 р. Богдан Хмельницький...

Увірувавши Конфуцію, що "Знаки і символи керують світом, а не слово і закон", потім деякі темні сили, прихильники "золотого тільця" нашу літеру "о" – символ божественності, символ нашої охорони, почали замінювати на своє "А", таку собі пірамідку, яку, до речі, творці американської валюти вмістили на одностоларовій купюрі, і яка, нібито, є символом розкоші та могутності. Творці і прихильники російської мови

всіляко намагаються змінити українське "о" на "а": "малако", «шарашо», «Аксана», хоч і змушені все-таки під нашим впливом писати "о".

В українців "о" на особливому рахунку. Разом з літерою "к" воно ідентифікує нашу національність (Шевченко, Глушко) і є показником нашого зв'язку з небом. І не випадково саме українець Корольов вивів першу людину в космос, а за вченням іншого українця Кондратюка американці висадили першу людину на Місяць.

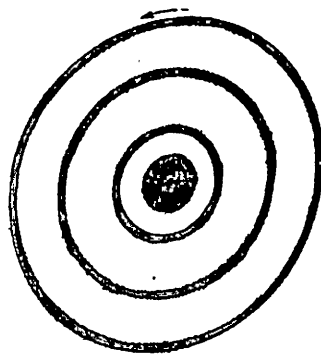
ТОРСІЙНІ ПОЛЯ АБО ПРИРОДА ЛІТЕРИ "О"

Сучасні вчені-геофізики з'ясували, що більшість курганів в українських степах знаходяться в місцях з підвищеною геомагнітною активністю і задаються питанням, як прадавні люди могли визначати без відповідних приладів такі місця?

У 1999 році біля села Красногірки на Голованівщині (Кіровоградська область) на пшеничному полі було виявлено кілька (одне в одному) геометрично правильних кіл (дивіться малюнок). Зроблені вони невідомою силою шляхом укладення стебел (у лівосторонньому напрямку). Я особисто досліджував це місце. Перше коло від центру, в якому, до речі, всі стебла були покладені на землю, мало діаметр приблизно 8 метрів. Наступні кола невідома сила відмітила таким же чином, але лише смугою у 80 сантиметрів. Друге коло розташувала за три метри, а третє і четверте – на однаковій відстані одне від одного у 5 метрах. Діаметр найбільшого кола склав 39,10 м. Пізніше я вивчав Завивану могилу – курган біля сусіднього з Красногіркою села Свірневого. Ця могила перетерпіла чимало на своєму віку – і розкопки, і розорювання, але розміри її ще вражають – до 35 метрів у діаметрі. Приблизно однаковий розмір і форма цього кургану та красногірського кола спонукали до певних аналогій. Але нічого не спадало на думку. Та коли я прочитав про новітні дослідження в галузі фізики, про

існування торсійних полів (від англ. torsion - кручення) і про те, що вже є сеанси успішної передачі інформації за їх допомогою, я припускаю, що наші предки-трипільці через такі от поля, як під Красногіркою, мали тісний зв'язок із Всесвітом і саме вищі сили ось таким методом вказували їм як будувати свої міста (дивіться інший малюнок), як підтримувати свою духовну силу, вчили їх знакам-алфавіту, які вони передали іншим племенам, і нам – своїм нащадкам.

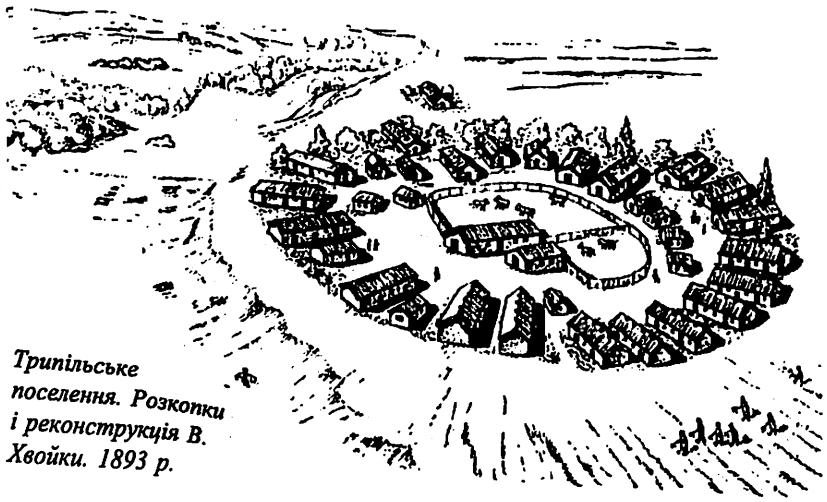
Щоб сфотографувати хоч частину красногірського кола (на знімку), мені довелося вибратися на дах фургона автомобіля. І тут я згадую одну легенду, яку вичитав у газеті Української народної партії "Народне слово" (№52, 2003 р.). Читачка Василина

Лебідь-розповіла почутий від своєї бабусі український міф про справжнє золоте руно: «Корабель для аргонAUTів збудував Велес, або Арг (ведмідь), Ясон - це слов'янський Оседень, правнук Велеса, син Двоїна, внук Одина. Він брат Трояна, що разом з ним вирушив у похід по золоте руно. Саме дід їх Один, який приніс себе в жертву собі самому, власним списом проколовши себе на Ірійському дереві, дев'ять днів провисівши вниз головою, ловив руни, що падали з неба. Не якась загадкове руно, овечу шкуру з золотою шерстю, що аж ніяк не могла бути цінністю, ради якої аргонAUTи здійснили свій героїчний похід, а священні знаки, якими передавалися звуки мови, тобто букви древнього алфавіту.»

Отже, я фотографував кола, послані з неба, з висоти даха автомобільного фургона, Один читав їх із Ірійського (Орійського) дерева. Саме Всевишній дав нашому народові перший алфавіт, саме наші предки тримали зв'язок з небом і Богом, саме на нашій землі це відбувалося і саме тому вона є Божою землею (читайте розділ "Скраю землі чи на Божій землі?"). І грецький міф про пошук аргонAUTами золотого руна стосувався не овечої шкури, а знаків, якими володіли люди, що мали за свій символ знак Овена (вівці).

Трипільське поселення. Розкопки і реконструкція В. Хвойки. 1893 р.

І ми твердо можемо тепер говорити, що трипільці були навчителями, якщо не всього світу то більшої його частини. Вони не зникли безслідно. Здобувши певні навички і отримавши відповідну місію від Всевишнього, вони розійшлася по світу, несучи іншим племенам свої знання і Боже слово.

МІСІЯ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

Давньогрецький міф про пошук аргонAUTами золотого руна говорить не про що інше як про те, що саме на нашій землі греки шукали знання, алфавіт і містерії творців світу. Мабуть, що вони таки знайшли і привласнили їх собі, переправивши до Єгипту.

Далі наступила черга євреїв. Їм, очевидно, вдалося винести з багатолітнього єгипетського полону дещо, що вони потім зуміли використати на свою користь. Це "дещо" було великими таємницями творців світу. Вони винесли з країни фараонів і творіння, яке пізніше назвуть П'ятикнижжям Мойсея (справжнє ім'я якого, до речі, Хозарсіф), або Книгою буття. Хоч вона могла мати зовсім іншу назву та іншого автора вони прочитали і переписали її так, як їм було вигідно.

Багато вчених сумніваються в істинності викладу П'ятикнижжя. Ось, що, наприклад, писала О. Блаватська: "Що могло залишитися від оригінальних писаній Мойсея (якщо такий коли-небудь існував), питаємо ми, якщо вони були утрачені на 800 років і виявлені тоді, коли будь-яка згадка про них повинна була зникнути навіть з умів найбільш учених людей, і первосвященик Хілкія переписав їх за допомогою писарчука Шафана? Коли, знов втрачені, вони були знову переписані Ездрую; в 168 році д н. е. Книги чи сувої, були знову знищені; і коли вони знову появились, ми бачимо їх убраними в мазоретський одяг!" (О. П. Блаватская "Скрижали астрального света", Москва, 2003). А наш співвітчизник, видатний учений і поет Іван Франко ще раніше зауважував, що «так звані Мойсеєві книги в тій формі,

як їх читаємо тепер, були списані не Мойсеєм на 1000 літ перед Христом, а жидівськими рабінами та архіреями по повороті жидів із вавилонської неволі» («Сотворення світу»). Я ж не здивуюся, якщо колись виясниться, що Мойсей це той же Колаксай, і що Біблія була написана на нашій землі. Може, навіть, це є той же літопис Боян, про який треба говорити окремо.

Заволодівши містеріями і трудами древніх жерців, євреї повели світ ложним шляхом. Учені всього світу шукали початки цивілізації не там, де необхідно було шукати. Вони орієнтувалися на культури, які залишили по собі багато кам'яних пам'яток – Єгипет, Вавилон, Індія, Греція, і думати не могли, що це може бути щось значно простіше (наприклад, СЛОВО) і зовсім не в тих краях.

Десь мені доводилося читати, що санскрит, мовляв, був найдосконалішою мовою і що саме він міг бути Божою мовою. Але якби це було так, Господь Бог не допустив би його зникнення. Натомість сучасні вчені у цій мові бачать дуже велику схожість до української, а М. Красуський ще в 19 столітті писав, що українська мова є древнішою за санскритську. І, отже, зважаючи на це та на численні приклади наведені вище, можемо впевнено казати, що саме українська найдосконаліша мова, що саме на території нашої країни були створені перші руни (літери) – «*Пішла дівровою руна, Руна гуляє, божжа мова*» (Т. Шевченко). Українська мова має зайняти належне їй місце і виконати свою історичну місію, місію, яка була визначена Творцем, – відкрити світові правду на справжній порядок речей.

ХАТА РАМИ

Мій земляк, фотожурналіст С. Г. Кукурудза говорить, що коли йому погано, коли його хтось вивів із душевної рівноваги, він сідає на велосипед і їде до п'ятисотлітнього дуба

(є такий поблизу Голованівська). Посидить на галявині під ним, поміркує і всі образи, всі негативи як рукою знімає.

Про силу дуба, якою він володіє і впливає на людину, давно відомо. І Рама, за твердженням Едуарда Шуре («*Великі втаємничені*»), «*мав звичку віддаватися молитовним роздумам під дубом, на лісовій галявині*».

Дуб – це символ надійності, міцності, довголіття, благородства і великодушної могутності (перші християни знищували його по всій Європі, бо дуб, нібито, був головним предметом язичницьких культів – «*А ті діброви не просто дуби – в тому наші боги*» ВК, 31). Дуб, як ніяке інше дерево, вміє навівати людині спокій, повертати силу, давати свіжі і чисті думки. Не виключено, що Рама міг назвати це дерево від слів «*думати буду*» (дерево ума). Але чужинці споганили цей символ, створивши із дуба синонім дурості та тупості. (Подібне сталося і з іншим символом Рами – бараном-ОВЕНОМ, що означає – хоробрий і миролюбний ватаг отари, а не дурний та тупий). Втім, український народ попри це з гордістю носив у древності ім'я Дуб, а зараз прізвиська – Дубенко, Дубовенко, Дубовий, Дубицький, Дубинський, Дубчак, Дубовик, Дубенчук, Піддубний, Піддубняк тощо.

ХРАМОМ (Божим домом) для Рами була пРАрода (природа) – те, що дало початок роду Рами і його вірних послідовників. Природа давала людині все – поживу, ліки, кров (житло) тощо. Зважаючи на те, що саме Рама першим застосував у лікуванні рослини і запровадив землеробство, можна припустити, що багато дерев і трав також носять його ім'я, наприклад, граб, груша, кора, коріння, крона, кропива (в Індії росте кропиво-рамі), курай, спориш, ромашка, ярина, просо... До речі, ліки (чари) готували в спеціальному посуді – чарі (так до сьогодні на Приятранні називають сковороду).

Щодо походження слова «*храм*» то маю переконання, що це поєднання двох слів: Хата Рами, до якої збиралися на проповіді і прощі (молитви) Рамині прихильники.

РОДОВІДНІ ДОЩЕЧКИ

Багато хто пробує переконати нас в тому, що Велесовій книзі не можна довіряти, бо вона, нібито, є підробкою. Я впевнений, що це зовсім не так. У Велесовій книзі викладений наш родовід. Щоправда, його треба вміти прочитати. Бо, як на мене, вона писана не одним автором: до неї доклали руки укри, руси, і навіть хитрі хозари (євреї), які, як завжди, прагнули щось десь та підрихтувати на свій лад. Їх почерк проглядається у деяких фрагментах "ВК".

Наприклад:

"І вийшли з краю Семиріччя, що біля гори Іриштії і в Загорії, хоч були там вік.

І покинули той край і пішли в Дворіччя,

І розбили тих з допомогою кінноти своєї,

І пішли до землі Сирійської..."

Себто тут, очевидно, йдеться про руйнування Вавилону, в чому, цілком можливо, могли брати участь наші древні предки, зробивши відповідний запис на своїх родовідних дощечках. Проте в іншому місці цієї ж книги можна знайти і таке:

"Довго тривали літа рабства..."

Наші отці одні хомути носили

і ніяк не звалися інакше, як язичники.

Коли вавилонське рабство терпіли..."

Тут, на мою думку, вже виписана відома історія вавилонського рабства, в якому 70 літ перебували євреї.

Отже, замість того, щоб говорити про підробку, треба уважно вивчити Велесову книгу, розкласти все по своїх місцях і написати нарешті історію України не від часів Володимира Святого, а мінімум на 3-5 тисячоліть раніше.

Через слово ми сягаємо Того, Хто дав нам Слово разом із життям і світлом, із Чийого всемогутнього, первородного Слова виник світ.
Михайло МАКСИМОВИЧ

ЯКА МОВА БЛАГОДАТНІША

Приблизно 3,5 тисячоліття тому почали зароджуватися язичницькі вірування і на місце Рами та батька Ора ставилися інші боги. Українську мову – мову бога Ра було загнано в печери – київські, карпатські, голованівські і т.д. Її нищили, забороняли, замість неї хотіли поставити штучні творення – санскрит, латину, церковно-слов'янську, російську... Але вона жила, живе і буде жити.

Тим часом давно вмерли санскрит, латина і церковно-слов'янська, подібна доля чекає і на російську. Тому, що такої мови, як і такого народу, ніколи не було. Творення його, поповнення населенням відбувалося лише за рахунок поповнення інших народів і їх насильницького зросійщення. Науково доведено: якби не це, так званий російський народ вже давно б вимер. У ньому немає необхідного божого покровительства. А вічним є лише те, що створене Богом, все штучне рано чи пізно відмирає. Українську мову оберігає найвища сила – Бог Ра.

Ви не задумувалися, наприклад, чому в Україні найбільше самовбивць, злочинців, наркоманів, п'яниць і хворих на СНІД саме в тих регіонах, де панує російська мова? Ви не задумувалися, чому мовою криміналу є російська? А тому, що ця мова створена не Богом, а лукавим. Ось кілька прикладів російського словотворення, де і не приховується бісовщина: "бес-человечный", "бес-совестный", "бес-честный", "бес-сознательный"... А тепер наведіть мені приклад, щоб в українській мові чорт вихвалявся і називався "людяним", "свідомим", "совісним" та "чесним". Такого немає.

І якщо попи Московського патріархату називають російську мову благодатнішою за українську, то хочеться запитати: кому вони служать – богу чи чорту, і чому ж тоді вони користуються у своїх богослужіннях церковно-слов'янською? Чи не тому, що російська мова є мовою зла?

ВІД КОГО ПІШЛИ ХОРВАТИ, СЛОВЕНИ, СЛОВАКИ ТА ХТО ТАКІ РОСІЯНИ?

Хорватська мова дуже подібна до української. Про що це може говорити? Про те, що ми маємо одного й того ж батька Ора. Хорват буквально – Ора-світло (вогонь). Щодо походження словенів і словаків повернемося до Велесової книги, зокрема, до брата Ухоріза Ословеня, який, на мою думку, і став засновником інших єдинокровних нам родів – словенів та словаків.

З цієї ж дощечки (25) видно, що украм не була байдужа доля русів: *“І се прийшли волхви укри Ухоріз і брат його Ословень, і так сказали русам: не творіться на дар той, і се руси не слухали й упилися. І тими ж днями елани напали на них і розстроцили їх”*. (Як бачимо, любов до оковитої русів-росіян має давню історію).

Росіяни – це значно пізніше утворення. У творенні їх держави велику роль відіграли хозари (євреї), які були розбиті Святославом Великим, а пізніше вигнанні з Києва за порушення місцевих правових та звичаєвих норм. Вони перемістилися в містя, де була моква (низина, болота) і з часом поставили місто, яке назвали Москвою. Наслідували Київ у всьому: будували церкви і ворота з однойменними назвами, поставили свою Красну площу – у Києві був Красний двір, тобто гарний. У Москві, коли Красна площа буде залита кров'ю іновірців, вона набуде значення червоної, за кольором крові.

У творенні нової нації і мови хозари не гребували ніякими засобами. Корінні українські слова змінювалися шляхом додавання, вилучення, заміни окремих літер або сполученням кількох слів в одне. Наприклад: наше *сині* у них перетворювалося на *сініє*, *райдуга* на *радугу*, *нікто* на *нікто*, *господарство* на *господрь*, *господь* на *господін*, *страждання* на *страданіє*, а *буду ще я* у них ставало *“будуцєє”*. Деякі зміни доходили до абсурду: якщо українці заклад, де лікують, називають *лікарнею*, то росіяни – *больницею*, тобто там, де «боліють» (хворіють), а не лікують. Українська назва ягід *смородина* перекочувала в російську. У цьому,

втім, нічого дивного немає, але у них і *порічка* (тобто та, що росте по річці, і яка, до речі, немає запаху) стала смородиною, правда вже червоною. Або: у нас є лише один день без діла – “неділя”, у них весь тиждень *“неделя”*. А мова, між іншим, це і показник характеру нації. Якщо в українців *жнив* це робота (від жати ниву), то в росіян це *страда* – від страданіє. Для них збирання врожаю – мука. Якщо у нас *володар* – той, хто *волю дарує*, то у них *власність*, від нашого *власник*...

Про вплив хозарів на творення нової російської нації свідчить і таке:

1. Прізвища на “-ов”, “-єв” Романов, Горбачов, Тургенєв, Малахов, Селєзньов підносяться нам як російські, але візьміть Біблію Старий завіт, і у Книгах Неємії (7), чи Ездри (10) ви прочитаєте про роди левитські (єврейські): Порошових, Арахових, Бінувєвих, Шоваєвих, Пашхурових. Ось хто приклав руку до творення так званого “великоруського” народу і з чією позначкою він існує.

2. Однаковий менталітет: а) і євреї, і росіяни легко приживаються на не історичних землях. б) і ті, і інші, не визнають верховенства корінної нації та намагаються диктувати свою волю.

3. І росіяни, і євреї однаково ненавидять українську мову. І ті, і інші роблять все, щоб в Україні панувала лише російська – однаково рідна і однаково чужа мова для обох етнічних груп.

ОЗНАКИ І НАЗВИ

Відчуваю, що дехто підозрює мене в упередженості до Росії. Не варто. Я шукаю відповідь на питання, над розгадкою яких б'ються і російські дослідники. Наприклад, чому їхня національність є не назвою, а ознакою. – рускій? Тобто ідентично: білий-червоний-голубий, чи там розсіяний, болотяний. Чому: Турція – турок, Польща – поляк, Україна – українець, а Росія – рускій?

Давайте розширимо це питання, склавши таку табличку.

Країна	Національність	Мова
Англія	англієць	англійська
Україна	українець	українська

Досить красномовне свідчення природного творення народів та її складових. А тепер подивимося на приклади, які важко досягнути:

Росія	руській	російська
(до XVII ст. це було Московське князівство)		
Ізраїль	єврей	іврит
(тут взагалі якась абракадабра)		
Америка (США)	американець	англійська
(національність від назви материка (!)).		

Про що це каже? На мою думку, це черговий доказ того, що Росія та Ізраїль, як і США, штучні утворення, що вони є прийшлими на ті чи інші території. І, незважаючи на свій вік, свою політику верховенства над іншими, вони так і не змогли витворити для себе щось одне.

ТИЖДЕНЬ І ДОБА

Якщо в росіян сім днів тижня нічого не значує "неделя", то в нашому тижні кожна літера несе відповідне смислове навантаження.

Понеділок – Твій день. Варто навести лад у власних справах, у власному господарстві. Окрім того, «Т» за Ф. д'Оліве символ ділить одну семиденку від іншої;

Вівторок – Інчий день: можна розпочати нову (іншу) справу; присвятити його зустрічам, допомозі іншим і т. п.;

Середа – Жіночий день. Цього дня жінки віддавалися своїм жіночим таїнствам;

Четвер – Допоміжний день; тверде «д» також означає, що це чоловічий день;

П'ятниця – Енергетичний день. День духовного і тілесного розвантаження, цей день для важливих справ не дуже вдалий; Субота – Не робота. Не варто братися за якусь серйозну справу. День підготовки до свята;

Неділя – Ї – перевернуте "р" (Ра) святковий, вільний від всіх обов'язків день.

Але навіть у неділю не забувайте, що РАнок – це божий час і розпочинайте його молитвою. І день (вечіР) обов'язково завершуйте молитвою.

До речі, українське слово "доба" теж не просто так має в собі чотири літери, адже в добі чотири пори – ранок, день, вечір і ніч, і за часом, по суті, об'єднує в собі "оба" (два) дня – 12 годин світлових і 12 годин темних. Аналогічно творилося багато українських слів, як от: держава – де Ра живе, господарство – господа Ра створіння, разом – раз об'єднані ми (в одне), церква – це РА квартира...

УРА – ОРА!

Архетип "ра" в багатьох давніх мовах означає Сонце і Бог. Але за допомогою нього створювалися і протилежні явища, як, наприклад, маРА – обман, те що може приймати образ бога (як просто графічно – лише зміна місцями складів). Нерідко архетип "ра" спотворювався, виставлявся в іншому світлі, як і українська мова, фольклор та історія загалом.

У Михайла Коцюбинського є геніальна річ – повість "Тіні забутих предків". У ній письменник наводить одну гуцульську легенду про арідника, де бачимо яскравий приклад перекручення понять. У легенді розповідається, що арідник є побратимом Бога, але чомусь цей побратим виставляється в негативному світлі і називається навіть сатаною. За які такі провини? Виявляється арідник "мав до всього силу", а Бог "все знав на світі, лише нічого не вмів зробити". Арідник вигадав ватру (вогнище), допоміг створити Богові землю, гори.

Головний герой повісті Іван навіть дивується, "що такі красні гори, такі веселі, а сотворив їх злий". І далі: "Поробив аридник вівці, зробив ся скрипку і грає... Що є на світі – мудрощі, штудерація всяка, – то все від нього, від сотони. Де що лиш є – віз, кінь, музика, млин або хата – все вигадав він... А бог лиш крав та давав людям."

Є чому дивуватися не лише Іванові. Вчитайтесь: аридник (злий дух) змальовується творцем, а Бог злодієм, який нічого не вмів робити. Немає сумніву: в уста християнам гуцулам була вкладена перекручена легенда про батька Ора (в повісті – аридник), справжнього Божого побратима і помічника на Землі, який був творцем того, що творили Рама і Прометей всупереч волі темних та злих сил.

Подібних прикладів споганення наших богів, героїв можна навести багато. Але зараз я хочу уточнити деякі інші моменти.

Зокрема, шанований мною історик, теософ і поет Лев Силенко чомусь РА тлумачить як "разом". Згідно його теорії переможний вигук "Ура!" слід розуміти як команду "разом!" Москвин же Сергей Алексеев пише, що "Ура!" буквально значить "у сонця". Це дещо ближче до істини, хоча переконаний, що переможний вигук "УРА!" (Ора!) значить – "з богом!", "з нами бог!", "слава богу!". Звідси і ім'я Гура, Гурій – переможець, до речі, ще одна особливість мешканців Приятрання – перед голосними на початку слова вимовляти "г".

А ще ми ніяк не можемо розтлумачити слово "виРій" (поросійському "тьоплие края"). Чого тільки не пишуть про нього дослідники, хоча, як на мою думку, тут все дуже просто. Згадайте, що Рама збудував на півдні (в теплих краях), а саме в Ірані, місто Вір. Коли він туди прибув із своїми прихильниками, то побачив птахів, які прилетіли на зимівлю з наших країв. Звідти й пішло: "Восени птахи летять у вирій. Весною птахи повертаються з вирію"...

Вартим уваги є також слово мир, яке може означати – МИ люди бога РА, тобто "божі люди, спокійної вдачі", що, в принципі, цілком відповідає нашому менталітету.

ЗНАКИ ЗОДІАКУ

Здавна астрологія була важливою складовою життя людини. Але мало хто знає, що знаки Зодіаку створили не греки, а наш далекий предок первосвятитель людства Рама. Про це говорить згадуваний вже Е. Шуре, а його співвітчизник Фабр д'Оліве зробив пояснення значення знаків Зодіаку. Нам теж необхідно це знати, бо першість тут тримає символ Рами – Овен (по-латині це знати, бо першість тут тримає символ Рами – Овен (по-латині – Арієс, тобто покровитель оріїв), а отже і наш – українців: "1. Овен, той, що біжить з повернутою назад головою, повернутим Раму, який покидає свою батьківщину, з поглядом повернутим на свою країну. – 2. Розлючений бик (Телець – прим. С.П.) перешкоджає його рухові, але половина його тіла, угрузла в баговинні і заважає йому виконати свій намір; він падає на коліна. Це – Кельти, позначені їх власним символом, які, незважаючи на всі свої зусилля, закінчують тим, що підкоряються. – 3. Близнюки виражають союз Рами з Туранцями. – 4. Рак – його боротьба з його заглиблення в самого себе. – 5. Лев – його боротьба з ворогами. – 6. Крилата діва – перемогу. – 7. Ваги означають рівність між переможцями і переможеними. – 8. Скорпіон – повстання та зраду. – 9. Стрілець – помсту. – 10. Козеріг, – 11. Водолій і 12. Риби стосуються внутрішньої сторони його історії."

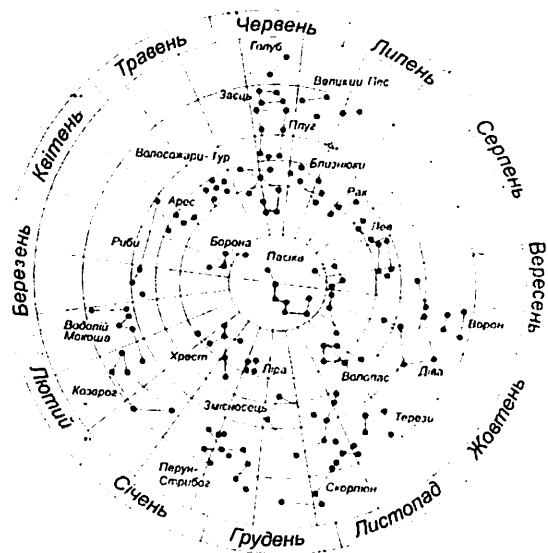
Зверніть увагу на другий знак і подумайте, хто нам сьогодні перешкоджає рухатися вперед і що його врешті-решт чекає? Вже зараз ми чуємо від деяких російських діячів, що Росії треба прийняти верховенство Києва, бо лише це врятує її від повної катастрофи.

До речі. Прийнято вважати, що ЗОДАК грецьке слово і означає воно звірине коло. Я ж кажу, що це українське слово: "зодіак" – зоряна дія к – направлена в безмежність, космос. Зодіак – уявно проведене на небі коло, поділене на 12 частин, кожна з яких має ім'я сузір'я, що знаходиться у цій частині. Його, за українськими народними уявленнями, викував небесний коваль – бог вогню

Сварог. Відтоді, нібито, богиня усього суцього Лада разом зі своїм Ладом піклуються про сузір'я, а Сварог пильнує господарський рік, бо то є його Коло Свароже. Звідси й виникло прислів'я: «Помагай, Дажбоже і Коло Свароже!»

У Сварога є надійний помічник-громовержець Перун. Біля Перуна-Громовика (у цьому сузір'ї предки вбачали центр Всесвіту) часто зображали Козу – другу за яскравістю зірку, яку нині називають Капеллою.

У народі сузір'я уявлялися в образі хлопчиків, які невтомно прислужують Сонцю та Місяцю. Тож за рік ці Божі дітки обслуговують 12 зодій («небесні помешкання» Місяця), які пропливають над головою кожної людини і справляють вплив

Карта зоряного неба з астральними назвами головних богів давньої України.

Найдревніший Зодіак, знайдений в Єгипті.

на неї. Сузір'я в народі мають різні назви: Коза, Водяник, Русалки, Баран, Тілець, Ворота, Дід, Ворон, Панна, Доля, Громолик, Господар і т. д.

За Геродотом, скіфи щорічно відзначали свято на честь золотого плуга, ярма, сокири і чари (чаші), які упали з неба, а саме із сузір'я Косарі (Оріонів пояс). Час падіння золотого плуга на землю (24 грудня) називався у народі святом Сварога.

ІМЕНА

Я не випадково звернувся до знаків Зодіаку Рами. Вони нам допоможуть розгадати походження деяких українських імен. Щоправда, перш ніж приступити до їх роз'яснення, необхідно хоча б на хвилю забути теорію про походження імен, нібито, з грецької, старовірської та латинської мов, про що пише «Етимологічний словник української мови» або словник-довідник «Власні імена людей» (Київ, Наукова думка, 1996 р.). На жаль, наші мовознавці користувалися здебільшого російськими, польськими, зрідка німецькими та англійськими джерелами. Вони мало вникали в особливості народної мови і не читали не те що давньоіндійських літописів, «Історію філософії» Фабра д'Оліве і «Великі втаємничені» Е. Шуре, а й «Магу віру» Л. Силенка та «Велесову книгу». Бо в іншому разі вони мали б знати, що ім'я Василь, наприклад, зовсім не грецьке. Що на кілька тисячоліть раніше воно з таким же значенням «цар» вже було в Індії – Васішта. І що туди його заніс древній українець, просвітитель Рама. Як і ім'я індійського бога Вішни (по нашому вишній, *Всевишній*), як і багато інших імен, які пізніше, нібито в «окультуреному» вигляді, через церкву чужинці почали видавати за свої і нав'язувати їх нам. Що, до речі, було і з абеткою.

Але наш народ, попри неймовірний тиск, більшість імен донині зберігає в первозданному українському вигляді: Василь

(Ва-силь – всесильний, життєдайний), Оксана, Олекса, Петро... Порівняйте – у сусідніх чеській, польській і російській мовах: Василь, Ксенія, Алексей, Пьотр.

Навіть моє ім'я Сергій, Серьожа навряд чи латинське, бо у Велесовій книзі (366) знаходимо Серезеня. Мабуть, навпаки, від нашого Серезеня у латинській з'явився Сергіус.

Ставлю собі питання: чому як нам не нав'язували греки назви наших річок на свій лад – Гіпаніс, Борисфен, ми все-таки зберегли своє? Чому як нам не накидали назву іншої країни "Росія", ми також це не прийняли? Чому за багато століть не вдалося нав'язати російську мову, а от імена, нібито, вдалося?

І імена нікому не вдалося нам нав'язати, тому що вони наші: ОвРАМ – буквально той, хто носить символ Рами Овна, те саме, що й Рама, Ора*; ГуРА, Гурій, Юрій те саме, що й УРА, – переможець; ЯРОслав – буквально: "я РА славлю"; ЯРОполк – "я РА полководець"; ТаРАс (Турас) – бунтар; ОРИна – "я РА няня", молодша Берегиня; ДаРИна – дана Богом, дарована; Гордій (ОРдій) – той, хто діє від імені Ора; Овсій – овен-сіяч (весняний знак); Овдій – той, хто народився або діє під знаком Овна. Омелян – омела, рослина за допомогою якої Рама вилікував людей білої раси від чуми і лікував від багатьох інших недуг. А про походження імені Артур (Ор-тур), мабуть, і говорити не варто. Його нам представляють кельтським іменем і що воно, нібито, має подібність із святим Михайлом – володарем світла, тобто ідентично Орі (Рамі). Тож чому воно тоді кельтське?

* Про те, що Оврам ім'я не єврейське, маємо підтвердження і в Біблії, де йдеться про хрещення євреїв Іваном Хрестителем, коли він їм говорить: "... учинить гідний плід покаяння. І не починайте казати в собі: "Маємо батька Авраама". Бо кажу вам, що Бог може піднести дітей Авраамові з цього каміння". ("Євангеліє" Луки, III, 7-9)

"БОЯН" – БОГОЛЮДИНА

Нашу пам'ять так зруйновано, так списано-переписано все, що, здається, ми нічого власного не маємо і на мали. Провали в цілих епохах, і, як не прикро, замість того, щоб дошукуватися істини, поєднати розірвані історичні зв'язки, ми продовжуємо тиражувати брехні, забувши, що історія на наших теренах протягом багатьох століть була зряддям обману на рівні державної політики.

Вже коли мова зайшла за імена, звернуся до ще такого прикладу. У тому ж словнику-довіднику "Власні імена людей" читаємо, що ім'я Ян "те саме, що Іван" і що воно, нібито, запозичене із словацького.

Але зустрічаємо його в літописах, ще коли словаків і близько не було – в індійській "РамаЯНі", де воно виступає в ролі Бога Сонця. І древні китайці його ототожнювали з сонцем, і в латині (ЯНуарій) виступає в образі Бога Сонця. Та і в давньо-українському літописі "Повісті минулих літ" – БОЯН. Хоча, на мою думку, це зовсім не ім'я літописця чи співця. Це – боголюдина, Рама. Можливо, навіть, таку назву мала одна з найперших українська літературна пам'ятка чи український варіант Рамаїни. І саме там можна було знайти більш детально про укрів-іуктриЯН. Там же, мабуть, було і про оті 230 міст, які за твердженням баварського анонімного історика (X ст.), знаходилися біля Південного Бугу. У цих містах мешкали поляНИ, селяНИ, городЯНИ і зникли вони, очевидно, внаслідок запровадження "вогнем і мечем" християНства.

"ІДУ НА ВАС"

Українська мова, її архетипи приховують в собі дуже багато таємниць. Про всі неможливо переповісти у тій формі, яку я обрав для цієї книги. Але не можу обійти ще деякі речі.

Автора фрази, винесеної в заголовок, знає кожна начитана людина. Щоразу її розсилає у різні кінці, збираючись на війну, український цар Святослав Хоробрий (бл. 931-972), якого ще називають Завойовником. Проста фраза, проте скільки над нею не б'ються вчені, але далі того, що Святослав таким чином благородно попереджав ворога про свій похід у них не пішло діло.

Справді, Святослав був благородною людиною. Але щось дуже сумнівно, що він таким був до підступних ворогів. У війни свої закони. Той, хто хоче перемогти, хто намагається відстояти своє, не грається в благородство – він бореться, воює, вбиває, бо інакше убють його.

Ми знаємо з історії, що Святослав був категорично проти впровадження в Україні християнства і поклав своє життя за те, щоб не допустити цього. І "іду на вас", як на мене, це не шанобливе звертання – це заклик до всіх українців-русичів іти з ним на васів.

Що це за «васи»? Згадаймо, що саме візантійський імператор Василь Великий близько 867 року, як пише Никонівський ізвод "*сотворил мирное устройство прежде реченными русами и склонил их к христианству*". «Устроєніє» було дуже хитрим і підступним. Про це безумовно добре знав Святослав і мав зуб на Василя. Для нього, як і для всіх його співвітчизників, християни були васи (на зразок Ленін – лєнінці). І вони, боронячи древню віру, рідні звичаї та права, об'єднувалися навколо Святослава й по першому заклику "іду на вас" дружно піднімалися на ворога.

Переконаний, Святослав не був завойовником, він був захисником рідної віри, він був величним нашим героєм, батьком Орою, бо "*Од отця Орія походимо, і той час од часу народжується серед нас*" (ВК, 4г). І ходив він походами у Візантію та Хозарію лише з одним – щоб не допустити ворога на святу українську землю, не допустити руйнації української душі, ліквідації древніх традицій, культури та історичної пам'яті*. На жаль, не вдалося. Ми знаємо, як підступно

повелися візантійці та хозари із Святославом Великим. Саме Великим і саме він по справедливості мав би бути зображений на перших українських грошах, належно пошанований у літературі, пам'ятниках тощо.

СВЯТОЇ СЛАВИ ВОЇН ЧИ СВЯТОГО СЛОВА ЗАХИСНИК?

Я не випадково назвав у попередньому розділі Святослава царем, а не князем, як прийнято в історичних підручниках. Наші вороги завжди понижували та принижували його, як, втім, і весь український рід. Але не забуваймо, що слово «цар» походить від українського – "це Ра", тобто: "це бог, божий намісник, божий помічник". Не випадково і в скіфів був цар. Лише пізніше раптом всі наші володарі стають князями, тобто тими, хто управляє низами. Насправді ж, князями були сини царів, які управляли окремими адміністративними одиницями – князівствами, а не великими державами.

Після перемоги над Святославом, вже тільки візантійці могли визначати, хто цар, а хто ні. Вони диктували свої умови. Із Святославом Великим обійшлися як на те він заслужив у ворога. Він і язичник, і завойовник, і князь, а не цар і т. д. і т. п. Не виключено, що навіть ім'я його перекрутили. Гадаю, що в

*Не дивно, що навіть через 650 років після Святослава український православний автор "*Перестрогы, зело потребная на потомные часы православным христіанам*" (бл. 1607 р.) не тільки не вбачав ніякої біди й ніякої кари Божої в тому факті, що турки звоювали Царгород 1453 р. і зруйнували Візантійську державу, а навпаки, в турецькому завоюванні він бачить справжню ласку Божу, бо декотрі візантійські імператори "*в разные ереси и отщепенства от православия впадали*". Адже Бог... "*отнял скипетры царей православных, а дал, хоть поганина (мусульманина, султана Турецького), але оборонця, который, веры не ломлет, не губить за веру, не мучить, маетностей земных не забирает, до своей веры гвалтом не примаает...*" (Цитується за А. Кримським «Історія Туреччини».

“укрів”, “іуктриян” він міг бути Святословом, а не Святославом (як це сталося із “слов’янами” – у російській вже “славяне”). Цар Святослав знав, що візантійці несуть його народу не лише свою віру, а й свою культуру, витісняють прадідівське святе слово і як справжній “осторовит” боронив його. Згадаймо ще раз літописне: *“Закон же у іуктриян, яких ще називають врахманами і осторовитами, від прадідів за приклад і благочестя взятий.”* І Закон цей благочестивий, слово своє Боже просто так не могли віддати на поталу чужинцям наші предки та батько Ора – Святослав Великий.

Пізніше, як ми знаємо, візантійці за допомогою церкви і так званої церковнослов’янської мови частково зуміли це зробити. Але час перейти до ще однієї таємниці, яка потребує розгадки.

ЧОМУ НАШІ ПРЕДКИ ВОЮВАЛИ ВІЗАНТІЮ?

Всі заслуги в запровадженні християнства на Україні-Русі історична наука віддає Володимиру Святославовичу. Але згадаймо, що ще в середині першого століття нашої ери апостол Андрій Первозванний приніс благу вість на Київській горі і там поставив хреста, заснувавши на кілька років раніше, ніж у Візантії, одну з перших у світі Христову церкву. Як відомо, кияни зустріли апостола досить прихильно, вітаючи новину, яку він приніс, і надали всіляке сприяння у його апостольській місії. І раптом через 900 років на тих же самих Київських горах доводиться силою запроваджувати християнство привнесене Володимиром із Візантії. Чому так змінилися кияни? Може то вже якесь інше було християнство?

Офіційна церква досі приховує Євангеліє св. Андрія і його послання. Очевидно, що у тих писаннях щось таке є, чого не хоче обнародувати ні Рим, ні Візантія. Думається мені, що Андрій Первозванний був нашим співвітчизником і він спішив повідомити рідний Край, що мрія батька Ора здійснилася, що його син Ісус Христос (його справжнє ім’я зовсім інше) своєю

мученицькою смертю сповістив всьому світові про перемогу людського духу і прабатьківської віри оріїв.

Приховує дещо й офіційна історична наука, зокрема, про справжні причини воєн на початку першого тисячоліття н.е. слов’ян із римлянами та візантійцями. Чи не тому вони підбили гуна Атилли і пішли воювати Рим, що там переписали на догоду імператорам святі Євангелія і нищили справжнє християнство? Чому такий тривалий спротив мало на Україні-Русі візантійське православ’я? Чому проти візантійських царів на Царгород ходили війнами київські князі Аскольд, Олег та Святослав?

А тому, що Візантія не мала нічого спільного із тою релігією, яку проповідував Ісус Христос та його батько з матір’ю. Тому, що справжніми намірами її було завоювати Україну-Русь та встановити свої порядки. Отож, невідомо ще, хто був насправді поганином (язичником): відступники від істинного православ’я – візантійці чи іуктрияни, *“Закон же яких від прадідів за приклад і благочестя взятий”*.

Святослав навіть не виліз із човна, ведучи переговори з імператором Цимісхем. Не він стояв перед візантійцями, а вони перед ним.
З картини С. Лебедева.

РУСЬ-ГАРДАРИКИ – АНТИ-ГУНИ

Дуже багато таємниць залишила нам історія. Є, наприклад, версії, що Святослав взагалі не був сином Ольги, більше того, пишуть, що він не був русом. Але ким тоді він міг бути? Чому він навіть мав намір перенести столицю країни на Дунай? І взагалі, чому на такій великій території, де мешкало багато племен, здебільшого бачимо лише руський Київ? Невже інші племена не мали своїх столиць, неville вони ніякого сліду не залишили про себе?

Думаю, що у них все було, як і в інших. Тільки ті «інші» швидше за все про них всілякі згадки знищили, або привласнили собі. І все ж дещо ще можна відшукати. Наприклад, невідомий баварський географ IX ст. залишив запис про велику кількість міст, які мали бужани та уличі (територія по Південному Бугові і Дністру, тобто колишнє Трипілля-Оратта). Загалом він нарахував 230 міст. Отже, тут могла бути ціла держава зі своєю столицею, зі своїми звичаями та законами. Ще дещо нам розповідають скандинавські саги та легенди, в яких часто згадуються такі собі «Русь-Гардарики».

Гардарики у них – «земля міст», а Ю. Канигін цьому слову дає таке значення: «паркан», «огорожена земля», «хутір». Напрошується запитання, чи не про одне й те ж саме йдеться у баварського географа та у скандинавських сагах? Очевидно. Сучасник Ярослава Мудрого німецький історик Адам Бременський писав, що Русь називається також Гунагардом. Слово «ард», «ардова дорога», до речі, донині зустрічається у наших надбужьських краях. Зокрема, саме через Голованівськ колись у давнину йшла ардова дорога в один бік до нинішнього Первомайська на Південному Бугу, а в інший – на Гайворон і далі до Дністра. «Гардова», очевидно, тому, що вона з'єднувала огорожені валами міста легендарної країни антів чи гунів (пізніше від «гард» утворилося слово *град*, город). До речі, про те, що тут в давнину було досить жваве життя, свідчить чимало археологічних знахідок.

Отже, у скандинавів ми були гардарики, ще в когось – скіфи, сколоти, уличі, анти, гуни, поляни, тиверці, рутени і т. д. А як величало себе місцеве населення? Мабуть, теж по-різному, хоча іуктрияни, укри, українці безумовно була головна назва. Столицею їх могло бути літописне місто Голунь – можливо, нинішня Умань або Голованівськ.

СЕРЦЕ УКРАЇНИ “ТАМ, ДЕ ЯТРАНЬ КРУТО В'ЄТЬСЯ”

Пісню “Там, де Ятрань круто в'ється” дуже любить і шанує наш народ. А колись давним-давно для наших предків річка Ятрань могла бути священною, як тепер Йордань для християн. Мешканці надятранських сіл у слові Ятрань, до речі, ставлять наголос саме на “ра”.

Починається Ятрань скромним джерелом на Уманщині, неймовірними викрутасами досягає Голованівського району і в Новоархангельському районі впадає у Синюху, яка в свою чергу вливається у Південний Буг (Бог).

Гадаю, що кілька тисячоліть тому, загублена на сході Волино-Подільської височини річка Ятрань, могла мати своє продовження нинішньою Синюхою і впадала в річку Буг, тобто була Божою рікою. Хто її вкоротив і з яким наміром, важко щось сказати певно.

Ризикну зробити припущення, що саме з цих країв, з Поділля пішла Божа земля – Україна. Порівняйте літописне “іуктрияни” і Ятрань. І ще. З давніх давен на прапорі Поділля зображається Сонце (тобто бог Ра) на блакитному тлі. Згадаймо також, що саме тут розцвіла найрозвинутіша на той час Трипільська культура – від Дністра до Дніпра.

На пропонованій карті Приятрання значком (т) позначені місця, де виявлено залишки трипільської культури. Серед них найбільші на той час у світі міста. Вчені навіть порохували

скільки у них налічувалося населення: Тальянки – 14175 людей, Доброводи – 7717, Майданецьке – 8274 та Сушківка – 3087. Всі ці міста, як бачимо, знаходяться у басейні річки Ятрань, що є свідченням того, про що я щойно говорив: Приятрання – серцевина України. Тут була легендарна Оратта.

ПРИЯТРАННЯ

Літеру «Т» в кружечку позначено місця, де виявлено знахідки періоду трипільської культури.

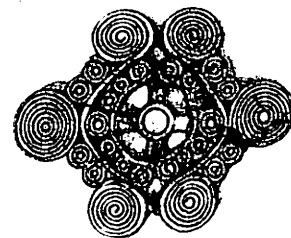
ПРАЗНИКИ І КАЛЕНДАР

На зорі свого становлення людство і не могло помишляти про якісь празники. Воно народжувалося в дуже суворих і навіть жорстоких умовах. Йому перш за все треба було думати про те, як вижити, як оборонитися від ворогів, хижих звірів та природних катаклізмів. Тому про свята в нинішньому розумінні, вони не могли навіть мріяти. Але живучи в тісному поєднанні з природою, вони помічали, що якийсь день для них був більш вдалим, інший – ні, а ще інший – просто трагічним. Отак і вибудовувалося: сьогодні це можна робити, а завтра – ні.

Вони змушені були якимось чином це відмічати і позначати. Робили це за тим, що показувало сонце, планети та зірки. Як результат, народжувалися календарі і в ньому дні, в які необхідно було славити Богів, аби вони були до них милосерднішими, і дякувати, за те, що дають їм ласку та добро. Не виключено, що одним із варіантів календаря міг бути 13-місячний річний цикл, який налічував по 28 днів (чотири тижні по 7 днів) і один день або два (у високосні), які могли бути зовсім без чисел і які вважалися божими. Це, між іншим, на мою думку відображено на кімерійській вуздечковій блясі (див. нижче знімок). Думається, що господарем цього вуздечка був якийсь давній астролог. На блясі бачимо зображення Сонця (у вигляді хреста), а ліворуч і праворуч від нього по два ряди (чотири тижні) сім кіл (днів) – у сумі 28. Цікаво, що можуть означати шість великих кіл – може шість днів, у які Бог створив життя на землі?

Цей варіант календаря, очевидно, дещо суперечив зіркам, і був прийнятий 12-місячний цикл – по 30 днів у місяці. А куди ж, запитаєте, притулити отих ще 5-6 днів, яких не вистачає до необхідної кількості річних?

Про цю невідповідність днів у році, очевидно, вже знав первосвяtitель Рама і, як писав Е. Шуре, він встано-

вив чотири головних празники. Гадаю, це були дні зимового, весняного, літнього і осіннього рівнодення: які отримали пізніше назви Коляди (Сварога), Великодня, Купала і Покрови.

На Коляду (Колодар – дарунок Сонця-Кола), починав збільшуватися день, влаштовувалися відповідні ігри, ходили звечора до рання селом (по колу) із штучною зіркою, водили «козу», що символізувала другу за яскравістю небесну зірку – Козу, потім одягали маски, брали в руки дерев'яні молотки (гуцули – сокирки) та плітки і проганяли темноту, вітаючи повернення Сонця та народження нового року.

Великдень відзначали напередодні сівби і жертвували красно Богам плодами землі та фарбованими яйцями (яйце – символ життя, фарбоване яйце – символ красного (гарного) життя), щоб і цього року вродило не гірше, ніж торік, щоб життя на їх землі ніколи не припинялося.

Купало символізував сплість трав, ягід і хлібів. Його святкували перед початком жнив, проводячи обряд очищення вогнем та купанням, задобрюючи богів, щоб вони на цей час не допускали проливних дощів та нещадних блискавиць. Дуже давно таємничої купальської ночі дівчата мали право вибирати собі судженого. Вважалося, що ця ніч була найсприятливішою для зачаття майбутньої дитини.

Покрови – свято Господаря, символізувало завершення всіх робіт у полі і приготування до зими. Люди просили: «Батеньку Покров, накрий нашу хату теплом, а господаря добром».

Але ще не вистачає одного-два дня до комплекту. Цю проблему, на мою думку, наші мудрі предки вирішили таким чином: на початку кожного нового року влаштовувалися священнодійства во славу Бога-Сонця РА: раз в чотири роки – два дні, в решту – один. Звідси – РАЗ-ДВА – Різдво. Тобто, як на мене, це свято немає нічого спільного з народженням і родами, як його тлумачать на російський лад – Рождество*.

*Пізніше в деяких племенах України і Скандинавії появилася Верховний Бог на ім'я Один, те саме, що й РА-з, перший.

Ці 5-6 днів у календарі на початку могли зовсім не йти в рахунок – вони просто були святими днями. Пізніше, коли новий рік відзначали навесні, кілька з них додали до місяців і вийшло шість місяців з 31 днями, а передноворічний місяць – лютий скоротили на два дні (через чотири роки на один), якраз на ті, що раніше відводилися на новорічні гуляння. Таким чином відбулося впорядкування нинішнього календаря.

ЗІРКА

Не можна обминути і те, як інколи зображають у книгах та на вітальних листівках чи застосовують на масових заходах головний символ Різдвяного свята – Зірку. І шість, і дев'ять, і навіть 15 кутів малюють. Наприклад, у книзі М. Міщенко «Народний календар» (Київ, «Веселка», 1995 р.) їх зображено кілька видів, але жоден із них не правильний.

У моєму Крутенькому, скільки я пам'ятаю, було два види Зірки – на 12 кутів і на 8. При цьому зірка на 8 кутів, обов'язково доповнювалася чотирикутним образком Божої Матері в центрі, щоб у сумі було тих же 12 кутів – дванадцять апостолів Христових. У князя Святослава Ігоревича, до речі, за власний герб слугував знак на 12 кутів.

Кістяна пластинка
із знаком князя
Святослава

ДАЛЬ – УКЛАДАЧ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВНИКА

Мій давній приятель і однодумець, педагог, краєзнавець І. М. Смуток якось сказав: «Я користуюся словником Даля, як українським словником». І він тисячу разів правий. Якби на той

час, як творив своє дітище Володимир Даль, не була заборонена українська мова, він назвав би свій словник "Тлумачним словником великоукраїнської мови", а не "Толковим словарем живого великорусского языка". Між іншим, в українському варіанті ніяк не скажеш «живої мови», бо мова це явище, а не орган людського тіла, і вона не може бути мертвою. Більше того, переконаний: термін *язичництво* стосувався тих, хто нагло підмінював чисту божу мову на свій брудний *язик*, а не тих, хто поклонявся якимсь ідолам.

Нагадаю, що народився і виріс В. Даль в Україні на Луганщині, проходив свою службу на Поділлі (в колиці України). Тут же і збирав матеріали до свого словника. А звідси і виходить, що він уклав український словник, на жаль, на "великорускій манер". Але такими були реалії того часу. (Згадаймо також, що саме за граматику українця Мілетія Смотрицького в XVII столітті Московія почала вивчати мову, яку згодом назвуть російською*).

Володимир Даль, який, між іншим, не забув у своєму словникові навести прислів'я «с москалем дружись, а за кол держись», застовбив за російською мовою, по суті, всі українські слова. Все інше росіяни вже називають "южнорусским наречієм". Це було найбільшим пограбуванням за всю історію людства – видати мову іншого народу за свою... Прикро, що велику роль у цьому відіграли і представники української нації. Втім, що вони могли вдіяти? Україна була поневолена, а творчій енергії людини необхідно було десь проявлятися і знаходити своє пристосування. Українська філологія змушена була по суті дублювати російську і не вона визначала, що є насправді українським. Лише московське політбюро могло дещо вділити нам.

У радянський період наша мова також була дуже вихо-лощена під гаслом творення "літературної української мови". Українські філологи уступали позицію за позицією на догоду російським. В нових словниках, наприклад, "Великому тлумачному словнику сучасної української мови", виданому вже за незалежної України,

* В. Ключевский, "Курс русской истории", т. 3.

навіть при поверховому перегляді я не знайшов кількох десятків слів, які ще можна було знайти в перших томах "Етимологічного словника української мови" (де вони значилися хоча б діалектними). Він, по суті, списувався із одинадцятитомника "Словника української мови" виданого за радянського часу.

"МОСКАЛІ СВІТ БОЖИЙ В ПУТО ЗАКУВАЛИ"

Українська мова дуже багата, колоритна, різнобарвна і, навіть, універсальна. І немає нічого дивного в тому, що російська мова творилася на основі української. З української вийшли всі мови індоєвропейської групи. І всі вони створювалися приблизно за таким же принципом, як і російська. Але в останній вражає нагла підміна понять. Вона з самого початку задумувалася як мова глузування, насмішки, зверхності і матерцизни. Наприклад, святе для українця слово "мати" в російській ставало грубою лайкою; на одну площину з "врагом", "вруном" у них ставиться "врач"; у нас "вершки суспільства" тобто поважне "верхи", у них "слівкі общества" – українською «зливки», те, що зливають у помийну яму.

Всі народи лаються, але такої брідкої лайки як у російській мові, мабуть, більше ніде немає. Я хотів би, щоб ви самі порівняли відоме російське посилення «на три веселих букви», які не дозволить собі вимовити жодна культурна людина, і український аналог, який навіть не страшно написати: «йди ти в очерет на яйця», або теж саме похабне слово у нас звучить цілком прийнятно – «дідько лисий». Жіночим дітородним органом українці взагалі не лялися і у них немає відповідника до відомого російського мата. Воно і зрозуміло: жінка, мати – це святе.

Страшно, що і тут російське взяло верх. Воно нав'язується іншим

мовам, іншим народам. Як наслідок, спотворюється і руйнується їхня мораль, культура, порушуються традиції та звичаї.

І як тут не зрозуміти справедливого обурення Великого Тараса Шевченка:

*Ляхи були – все взяли!
Кров повитивали.
А москалі світ Божий
В путо закували!*

«ВІД МОЛДОВАНИНА ДО ФІНА»

Росіяни впали в небезпечну оману, думаючи, що їм вдалося вхопити Бога за бороду. Вони вважають, що їх слово має право володарювати якщо не над усім світом, то хоча б по Німеччину та Індійський океан. Гоноровита Польща, яка раніше сформувалася за Росію і також на основі української, нині більш прихильна до України. Вона, здається, починає розуміти, яку роль відіграла Україна, її мова, її народ у становленні польської нації. Та й, очевидно, не забуває слів свого співвітчизника М. Красуського, які я вже наводив вище: *“малоросійська мова не тільки старіша від усіх слов'янських... а й санскритської, грецької, латинської та інших арійських”*.

Українська мова залишила значний слід у литовській мові – в XIV-XV століттях (ще до появи російської мови) в Литовсько-Руській державі вона навіть була офіційною державною мовою. Мало хто знає, що українська мова була офіційною канцелярською мовою молдавського господарства за Стефана Великого (1457-1504), зразки чого наводить у своїй *“Хрестоматії письменської старо-українщини”* (Київ, 1923) Агатангел Кримський...

Все це ще раз говорить про те, як давно наша мова мала свою граматику і яким авторитетом користувалася у світі. Причому без всілякого насильницького нав'язування іншим.

ПРАВО СЛАВИТИ

Українцям необхідно усвідомити свої переваги і позбутися ідеологічних та релігійних догм, нав'язаних чужинцями. Бо навіть біблійний Господь говорить: *“Поламаю ярмо на шії народу, порозриваю пута його і не будуть чужі поневолювати більше його! І будуть служити вони тільки Господові, Богові своєму і Цареві своєму.”* (Кн. Пророка Єремії, 30-8).

Служити «Богові своєму і Цареві своєму» – своїй землі, своїй нації, своєму народові! Що може бути найпочеснішим для громадянина, для уряду, президента і церкви?

Щоб не верховодили в Україні віщуни та чужі апостоли, щоб не створювалися секти та нові вірування, керовані з-за кордону, щоб не розривали нас на Київський і Московський патріархати та Автокефалію, щоб не відроджувалося язичництво, щоб панували сили добра, любові, віри та надії, необхідна єдина справжня Українська Православна Церква. Маю на увазі ПРАВО, як юридичну і моральну категорію, систему вибудованих віками народом, затверджених і санкціонованих Державою, суспільством та Церквою загальнообов'язкових правил і норм поведінки. Українське Православ'я має найбільше підстав для мирного співіснування з мусульманством, буддизмом та іншими головними релігіями світу, бо їх основи закладалися на українській землі. І в цьому його перевага. Воно кардинально міняє світ на краще.

Українське Православ'я немає нічого спільного з Московською церквою – агресивною, брехливою та розпусною, і від неї треба рішуче відмежуватися.

У нас зовсім інші цінності. Маємо бути рішучими в захисті нашого духовного, культурного й енергетичного поля. Насильство, кілерство, розпуста, що нам часто пропагують з Москви та такі ж добродійники з-за океану, потрібно порівнювати до найвищих злочинів, спрямованих проти людини, проти існування життя на землі.

Освіту, науку, культуру та духовне життя треба наповнити українським православним духом. А відновлення і збереження історичної пам'яті має бути найпершим обов'язком держави та кожної людини зокрема.

ЗА ВАС ПРАВДА, ЗА ВАС СЛАВА І ВОЛЯ СВЯТАЯ!

Український народ завжди понад усе ставив ПРАВДУ, протиставляючи її лукавству, злу та трубій силі. Згадайте відому віру українця в святу Правду-матку і Руську правду Володимира Мономаха. Тарас Шевченко, наш великий поет, батько Ора (бо *"Од отця Орія походимо, і той час од часу народжується серед нас"* (ВК, 4г), взагалі підносить її в ранг Бога: *"Моліться правді на землі, А більше на землі нікому Не поклоняйтесь"*, а наша мова, на його переконання, то як Божий інструмент у здоланні сил зла: *"Без золота, без каменю, Без хитрої мови, А голосна та правдива Як господа слово"*.

І саме тому, що це «господа слово» так бояться лукаві української правдивої мови, саме тому споконвіку з нею затято воюють. Але ця мова, мова Бога Творця – незнищенна. Хіба що не прислухаємося святого слова і не очистимося великою правдою Тараса-пророка: *"Чи буде правда меж людьми? Повинна быть, бо сонце стане І осквернену землю спалить"* або *"Всюди вас найде правда-мста"*...

Правда то від Бога, а сила – від лукавого. Що, наприклад, домоглась Росія, яка завжди на перший план ставила силу? Чи створила вона своєму народові гарне життя, чи має вона спокій та порядок у країні? Чи, може, за допомогою сили здобула Божу прихильність, прихильність світової громадськості? Нічого такого там немає.

Чую насмішкувате: а що дала українцям правда? Не так вже й мало – зберегла націю, зберегла за нею землю. Але вона дала

біше більше, якби ми слідували Шевченковій науці: *"В своїй хаті – своя правда, І сила, і воля"*. Доб'ємося перемоги нашої святої справи за умови, якщо будемо наполегливими у відстоюванні правди, здійсненні своєї мети і не заграватимемо з диявольськими силами.

Хоча, звичайно, нам належить пройти ще чимало випробувань. Бо диявол просто так не відпускає від себе. Ніхто не хоче мати поруч сильного конкурента. Ми ще натерпимося всіляких підніжок. І все ж: *"Борітеся – поборете, Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава І воля святая!"*, – закликає не відступати Тарас.

Геній Шевченка ще не досягнуто до кінця і, напревеликий жаль, не взято за основу в державотворчих потугах. Його слово, його мова не стали покликанням і обов'язком всіх наших керманців. І це наша велика біда, це їх велика біда. Вони думають, що то просто вірші? Ні, то вистраждані і окроплені святими сльозами слова, то воля Божа. Воля, яка свого часу воздасть кожному по заслугах.

І коли навіть після Помаранчевої революції в книжному ларьку Секретаріату Президента України бачимо лише російськомовну літературу, це викликає тривогу.

Слово Тараса Шевченка має дуже велику силу. Все буде так, як він сказав:

... Няньки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола святого,
І вас не стане..."

ЧОМУ?

Ви не запитували себе, чому ми, нібито, набожний народ, протягом довгих віків не мали відповідного Божого захисту? Та тому, що ми молилися чужою мовою – штучною церковно-слов'янською, штучною російською, але майже ніколи тою, яку нам дав Бог, тою, яку ми всотували разом із материнським

молоком. Господь Бог нас просто не чув. Вищий Розум не йме віри тим, хто його зраджує, хто говорить однією мовою, а молиться іншою, та ще й мовою, до творення якої приклав руку лукавий.

Ви не запитували себе, чому окупант завжди прагне обмежити в користуванні рідною мовою окупованого? Та тому, що таким чином він позбавляє його Божої опіки. Вже він тоді стає господарем (Господом) його душі і тіла, а не Бог.

Мабуть ніяка інша мова не зазнала стільки гонінь як українська. Вже не одне тисячоліття з нею точиться нещадна боротьба. Російська держава, українсько-єврейські олігархи сьогодні не шкодують ні нафти, ні газу, ні мільйони рублів та доларів на підкуп наших керманічів, на газети і телебачення, щоб ті пропагували російську і “віщали” російською. Вони роблять все можливе, аби зберегти в Україні зверхність Московського патріархату, бо це сила, яка вміє тримати людей у своєму дурмані і покорі.

Вони дуже бояться світла прозріння, яке несе українська мова, адже вона тлумачить розвиток Всесвітньої історії зовсім не так, як нам підносили до цього великодержавницькі історики. Вони й надалі хочуть, щоб ми не знали собі ціни і упадали перед різноманітними міфами та надуманими «богоізбраними» народами, відносячи себе до другосортних, до тих, чия місія створювати блага іншим, а не собі.

Всі речі повинні увійти в мову, а потім знову появитися із нього словами у відповідності з відміряною виною.
АНАКСИМАНДР, філософ

Мова – найважливіший, найбагатший і найміцніший зв'язок, що з'єднує віджилі, живуці й майбутні покоління народу в одне велике історичне живе ціле...

Костянтин УШИНСЬКИЙ, педагог

ХТО НАЗВЕ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ, ТОЙ ПОБУДУЄ СВІТ

“Хто назве речі своїми іменами, той побудує світ”, – сказав великий китайський мудрець Конфуцій. Після Трипілля (Оратти) ми кілька разів намагалися відновити свою мову та своє право на державність: Русь періоду Святослава Великого; Україна періоду Богдана Хмельницького, Українська Народна республіка... Не довго вдалося протриматися нашим предкам. Дуже багато підступних і сильних ворогів навколо. Але й у нас є чимала сила – наша Правда, наша Віра. Лише необхідно їх пізнати, навчитися ними користуватися і примусити інших їх поважати. Ми нарешті мусимо назвати речі своїми іменами: брехню брехнею, ворога ворогом, лукавого і загребущого сусіда лукавим, а не старшим братом. Ми мусимо поставити на місце тих, хто сьогодні перешкоджає Україні будувати своє життя, хто не поважає древню українську мову і культуру, хто не шанує Жінку-матір, не даючи їй можливості народжувати і рости дітей, хто руйнує село – основу нації, хто отрує рідну землю і краде її багатства. Нам треба бути дуже пильними до тих, хто хоче влитися в довіру до наших провідників (лідерів), бо вони в будь-який момент можуть всадити їм у спину ножа.

Нам нічого боятися, за нами величезна духовна і небесна сила, які відкривають шлях до нового життя, які завжди захистять, якщо будемо переконаними і наполегливими у своїй меті та послідовними у діях.

НЕ ЗУПИНЯТИСЯ НА ПІВДОРОЗІ

Нас завжди хтось збивав на манівці. Ми рідко коли доводили свою справу до кінця. Знаходився якийсь лукавець, який сіяв у наші ряди сумнів, зневіру у власні сили, або нашіптував біблейське: “якщо тебе вдарили у ліву щоку, підстав праву”. Ми сприймали за чисту монету сентенцію: “всяка влада від Бога”.

забуваючи, що Бог створив людей рівними, що влада то вже більше інструмент лукавого. Коло наших провідників завжди були такі, хто намагався на них впливати, смикати за невидимі ниточки.

Богдан Хмельницький зупинився на півдорозі у війні з Польщею і потім був змушений шукати союзу з підступною хозарською Москвою. Михайло Грушецький повірив у доброго москаля-хозара і навіть проголосив непотрібність Україні війська, забувши народне: «Хоч би москаль з неба – вірити йому не треба». На початку 1990-х, коли Україна завоювала незалежність, ми не ліквідували лукаве хозарське творіння – компартію, не заборонили її представникам займати високі державні посади і мали серйозне гальмо у своєму поступі вперед. У 2005-му після Помаранчевої революції забули обіцянки, що «бандити будуть сидіти в тюрмах» і вони знову підіймають голову.

Нашим провідникам чомусь конче необхідно проявляти лояльність і терпимість до тих, хто нас зневажає, обкрадає і навіть знищує. Більше того, їм надаються високі посади, пошана та всілякі пільги, а народ прирікається на приниження та зневіру, на поневіряння і страждання.

“МУСИМО СТОРИТИ ДЕРЖАВУ ВЕЛИКУ”

Сліди Бога Ра, сина божого Рами та батька Оратти (Оратанії) Ори збереглися у наших іменах та прізвищах – СвиРИД, ПРОкіп, ЯРЕМА, РАєнко, ВРАдій, БадьОРА, СосюРА, ПетлюРА, БандеРА, ЛапікуРА, МішуРА, КабацюРА; топонімах та гідронімах – РАхів, ВРАдіївка, ДРАбів, ОРАтів, КРАМАторськ, СавРАнь, ТРОяни, РОсь.

Володіння наших предків простягалися від Одера, Праги і Кракова до згадуваної у Велесовій книзі Ра-ріки (Волги-Вологи), Уралу, Орських степів, Сибіру (Се-бір) та Хвалінського моря – пізніше Каспійського (ще один доказ

відсутності на той час як такої російської мови, адже море це називалося Хвалінським, а не Хвалєбним). На північ вони, мабуть, сягали витоків ДніпРА (та земля називалася КРИВ, звідси і кривичі), на південь – КРИМу.

Велика була держава. Своє призначення: “Предречено од старих часів, що мусимо в спілці з іними створити державу велику” (ВК, 36а), наші предки здійснили.

Але спілка “з іними” була нетривалою, бо втратили вони згодом свою державу. І не дай Бог нам уподібнюватися тим, хто думає про спілку, а не про власний народ. Справа не у величині держави. Справа в мистецтві жити, створювати блага людині і господарювати так, щоб бути самодостатніми, сильними і шанованими серед сусідів. Мусимо створити велику державу в розумінні надійності та захищеності як від внутрішнього розладу так і зовнішнього впливу та зазіхань. Мусимо створити народ з психологією переможця. Виростити людину, яка б свято вірила у правоту рідної ідеї, рідної мови та рідних Богів, адже:

*“Правда та, що ми Дажбожі внуки в умі.
А ум великий Божий є єдиний з нами,
і тому творимо і говоримо з Богами воедино”.*

Велесова книга, 1

Не можуть бути тривалими і благословенними перемоги команди або спортсмена, якщо вони захищають на змаганнях кольори свого національного прапора, а послуговуються чужою мовою. Щось має бути одне – або ти зі своїми Богами, або переходиш на інший бік, зраджуючи їх. Так само не можуть бути сталими успіхи народу в будівництві своєї держави, коли ми роздвоюємося – направляємо свій вектор, як кажуть політики, на Захід, а дивимося на Схід. Тому творимо і говоримо з нашими Богами воедино! І боронь Боже будівництво держави з нашими Богами воедино! І боронь Боже будівництво держави пускати на самоплив. Якщо, наприклад, держава виділила тому чи іншому режисеру кошти на зйомки фільму про українських достойників, то треба проконтролювати, як він їх вистовує. Треба суворо питати з тих українських фірм, які

спонсорують іноземні телевізійні видовища та фільми, з тих, хто на нашій землі видає газети та журнали чужою мовою, і яку мету вони переслідують.

Не заглядати комусь в рота, не оглядатися, що про нас подумає Москва чи скаже Америка, а брати ініціативу в свої руки і робити так, як вчили нас наші мудрі предки. Ми маємо на це право, бо не гірші інших, бо живемо на своїй, на Божій землі під покровительством Вищого Розуму.

Пам'ятаймо слова великої українки Докії Гуменної: "Україна — центр і зав'язок слов'янської парості індоевропейського мовного дерева, найчистіша основа цієї парості. А що саме слов'янство стоїть у центрі індоевропейських мов, то виходить, що Україна і є та вісь, від якої залежить рівновага у всьому світі. Залежить тепер ця рівновага від того: будуть життєві проблеми України розв'язані чи ні?" ("Благослови, мати!", Нью-Йорк, 1966 р.).

На нашому гербі, в наших помислах і ділах повинно бути три визначальних слова: «За правду! За народ! За Україну!». А на великому гербі має розміщуватися не лев, а ЖІНКА, ЗОДЯГНЕНА В СОНЦЕ.

БОГ – СЛОВО, ВСЕ ВІД СЛОВА!

Апостол Іоанн сказав: "Бог було Слово... Усе через Нього постало..." Саме так: спочатку було Слово. А вже потім за Його допомогою постали Рама, Христос, Магомет, Будда...

Слово творить Богів, Слово творить королів, президентів, героїв, Слово творить велич народів і держав. Перед Словом схиляють голови мудреці, перед Ним тремтять нечестивці.

Більшої сили за Слово немає. Тому і є Слово Бог.

Той, хто володіє Словом і вмів Ним користуватися, той володіє світом. Того Слово переконливіше і чутніше, хто справді Його підносить у ранг Бога, хто є Його вірним сином і помічником, хто несе Його сміливо, твердо і впевнено, хто вірує в Нього, хто має Його за молитву.

ПРИКІНЦЕВА МОЛИТВА

Боже наш Великий і Єдиний! Батьку і Спасителю України-матінки! Той, Хто дав нам цю чудову країну, Хто попри всілякі навали зберіг за нами ці землі, Хто наперекір намаганням багатьох чужинців полонити нас духовно і зробити безбатченками, зберіг нам славне ім'я українців. Той, Хто незважаючи на зраду і відступність багатьох, вірив у нас і народжував світочів та пророків, продовжуючи наш славний рід.

Боже, Батьку наш рідний! Ми віримо в Тебе, як і Ти віриш у нас! Давай нам повсякчас сили і твердості духу в здоланні перепон, які нам готують наші недоброзичливці. Не залишай землю, якою Ти так щедро опікуєшся, без своєї благодаті. Ми зобіцяємо бути Твоїми вірними помічниками, пильно оберігати те добро, яке Ти вклав в уста і дав у руки прародителям нашим. Ми все зробимо, щоб в ім'я Твоє Велике відродити і примножити їх славні діла та передати своїм нащадкам.

Слава, Тобі Боже! Слава! Слава! Слава!

СВІТ ПРО НАС

Скити (*скіфи-українці*) мали в сусідніх народів славу переможців. Вони вважали за лихо найбільше втратити славу і бути у стані переможених, і тому вони в боях були одчайдушними.

Леон ДИЯКОН (середина X ст.), грецький історик

Україна стане колись новою Грецією: прекрасне підсоння цього краю, весела вдача народу, його музичний хист, родюча земля колись прокинуться... і постане велика культурна нація і її межі протягнуться до Чорного моря, а відтіля ген, у далекий світ.

Готфрід ГЕРДЕР (1744-1803), німецький письменник, філософ, етнограф.

Мужик (*мається на увазі український селянин – С. П.*) все витерпить, все переживе, всіх перепре і повільно, крок за кроком, але неухильно і непереможно з усіх сторін втиснеться в міста, і те, що зараз вважається мужицькою говіркою, буде у них через два покоління мовою газет, театрів, вивісок – і ще більше.

Володимир ЖАБОТИНСЬКИЙ, єврейський публіцист, один із засновників сіонізму, початок ХХ ст.

Скіфи нікуди не пішли з України... Насправді щезла не Скіфія, а та середземноморська цивілізація, яка називала Україну цією назвою.

Ар'є ВУДЖА, сучасний ізраїльський публіцист.

Гряде новий стократ
Привабливіший звичай
Старому, чужинському на зміну,
Де мова тішить слух,
Там Бористенів край,
Початок здвигам покладе,
Злама рутину
НОСТРАДАМУС, провидець.

Україна є однією з наймолодших демократій, але найдревніших націй світу.

Біл КЛІНТОН, Президент США, 1993 р.

*Доки не матимемо справжньої історії
справжньої Московщини, доки не знищимо
московські МІФИ, не зірвемо облудні личини - доти Московщина
перемагатиме навіть сильніші за себе держави й народи.*

Павло ШТЕПА

ЯКОЮ Є СПРАВЖНЯ ІСТОРІЯ РОСІЇ

СТАТТЯ

Вперше надрукована в газеті
«Там, де Ятрань» у 2002 р.

Страшно, що Росія – щось інше, не те, що ми собі напридумали.
О. СОЛЖЕНЦІН, російський письменник

Вже дванадцять років Україна незалежна. Але, як не прикро, і на цій порі доводиться констатувати, що в деяких моментах замість зміцнення маємо ослаблення своїх позицій. Згадайте, як одразу після проголошення Акту про незалежність всі почали вивчати і, навіть, говорити українською – політики, депутати, урядовці, футбольні тренери. Потім через нерішучість і відсутність волі керівництва держави у проведенні національно спрямованої політики багатьом вдалося, що наша незалежність це не серйозно. Тож не дивно, що російська пропаганда та проросійські сили в Україні зуміли швидко переламати ситуацію на свою користь. Частині населення знову вдалося нав'язати думку про «богоізбранність русского языка» і «вторинність» української мови та держави.

І ось вже бачимо, як в українському інформаційному просторі російська мова, література, телебачення знову зайняли панівне становище, поступово витісняючи з теренів України рідну мову, культуру та її саму. І, як не дивно, українське керівництво, по суті, нічого не протиставляє цій навалі. Більше того, йде на всілякі поступки перед, нібито, «старшим братом великоросом». Віддає міністерські посади тим, хто не володіє і не хоче володіти державною мовою, проголошує Рік Росії в Україні (наче без неї хоч один день тут проходить), видає Укази про відзначення ювілею возз'єднання України з Росією і навіть не проти розробити спільні підручники з історії двох країн...

Чому таке діється?

Чому досі в Україні на високому рівні багато хто любить питання, що державною мовою в Україні має бути не лише українська мова, а й російська? Чому навіть багато щирих українців витоки української духовності та культури бачать лише з завершенням християнізації Київської Русі і переказують казочки про спільність нашої культури з російською, яка порівняно з українською немовля невідоме?..

Чому? Та тому, що досі багато хто з нас перебуває в полоні фальшивих знань з історії, яку було написано і нав'язано не стільки істориками, скільки васалами чужого царського двору.

Багато і сучасних українських істориків ще не переступили за ті рамки, якими нас обставили лукаві люди. Прикро, але з-поміж того, що так ретельно замовчувалось по „височайшому указу”, ще не все прочитано до кінця. Саме тому багато хто ще плутається в національних орієнтирах, у визначенні державних пріоритетів і не знає, що будувати та куди йти.

Для всіх державних чиновників конче необхідний обов'язковий елементарний курс з історії України. Курс, в якому має бути відповідь також на запитання, що воно таке Росія, як створювалися її мова, історія, на чому будувався її менталітет?

Запропоную свої варіанти відповідей на ці запитання, хоча для багатьох вони видадуться дуже несподіваними.

Звернемося до відомих російських джерел. І розпочнемо з найпростішого – з *“Елементарного курса для средних учебных заведений и городских училищ. Учебник русской истории. Составил М. Остроградский. Двадцать восьмое издание. Петроград. Типография Тренке и Фюсно. 1915 г.”*. На стор. 25 читаємо про те, яким чином почала зароджуватись Великоросія:

„Андрей (мається на увазі Боголюбський - С. П.) воспользовался безпрестанными распрями удельных князей, чтобы вмешаться въ дела южной Руси. Онъ отправилъ туда сильное войско, и оно взяло Кіевъ приступомъ (въ 1169 г.). Три дня суздальцы жгли городъ, они не пощадили даже Печерскаго монастыря, избивали мужчинъ, забирали женщинъ и детей въ пленъ, расхищали сокровища, даже иконы и колокола.

Андрей сделался великимъ княземъ, однако не поехалъ въ старинный престольный городъ, а управлялъ Русью изъ Владиміра на Клязьме. Съ того времени значеніе Кіева, какъ главнаго города Русской земли, кончилось, и вместе съ темъ кончилось главенство южной Руси. Первенство перешло къ северной Россіи. Северная южной Руси. Первенство перешло къ северной Россіи. Северная страна все более и более заселялась. Финскія племена, которыя южно-русскіе переселенцы застали здесь, скоро смешались съ Русскими. Изъ нихъ образовалось постепенно одно племя,

называемое теперь великорусскимъ...» (Виділено мною - С. П.).

Ось такою була офіційна історія в часи російського самодержавства*. Але і це ще не вся правда.

ПОМСТА ХОЗАР

Ослаблення Київської Русі ззовні почалося набагато раніше. Як ми знаємо, на території нинішньої Росії на Волзі існувало досить сильне Хозарське царство, назване на честь творця іудейського народу Мойсея (перше його єгипетське ім'я Хозарсіф). Головну роль в царстві, яке змагалося у могутності з Київською Руссю, відігравали євреї. У 969 р. князь Святослав зруйнував хозарську столицю Ітіль і приєднав Хозарію до Русі, відновивши кордони древньої України по Урал та Кавказ. Звичайно, євреї не могли вибачити таке руському князеві. Вони поступово заповнили Київ своїми торговими людьми, входили в довіру до князів, їх сімей і підривали економічну могутність Києва, його мораль та звичаєве право.

Знову звернемося до російських джерел. В. Істархов "Удар русских богов", Москва, 2000 г.: "Мать князя Святослава — княгиня Ольга, не предполагая каких-либо дурных последствий, приняла на работу ключницу девушку Малушу (ласкательное от имени Малка — на иврите царица). Отцом означенной Малуши был раввин, также носивший еврейское имя Малк (на иврите — царь) из русского города Любича, который в своё время находился в вассальной зависимости от Хазарского каганата.

По наущению своего папочки Малуша в один прекрасный момент отдыха подпоила и соблазнила князя Святослава и забеременела. Княгиня Ольга, узнав, что Малуша зачала от Святослава, разгневалась и сослала её в село Будутино близ Пскова, где и родился Владимир." (Від Малки пішли давньоукраїнські міфічні лісові істоти Мавки — "які гоїдаються на віттях дерев, мов у колісці, і заманюють хлопців і залоскочують їх до смерті". Митрополит Іларіон "Дохристиянські вірування

*До речі, сучасні російські історики, наприклад Е. Пчелов "Рюриковичи. История династии", про злочинства Андрія Боголюбського не бажають згадувати зовсім.

українського народу").

І без того слабка генетична ланка князівського роду з руським рвалася. Чи не з тієї причини так безжально "вогнем і мечем" навертав "святий" Володимир русичів до християнської віри?

У церквах попівство пропагувало любов до Христа, до Ізраїлевого народу, до Єрусалиму, а не до своїх богів і не до Києва: «Якщо я забуду за тебе, о Єрусалиме, — хай забуде за мене правиця моя! Нехай мій язик до мого піднебіння прилипне, якщо я не буду тебе пам'ятати, якщо не поставлю я Єрусалима над радість найвищу свою!...» (Біблія. 137 псалма). Хозари (жиди) не могли навіть чекати на кращий подарунок, вони уявили себе богообраним народом і почали грати свою роль, користуючись іншою мораллю і засіваючи її в душі русичів: «Не думайте, що я прийшов послати мир на землю. Не мир я приніс, а меч. Прийшов я поставити сина проти батька його і дочку проти матері її, і невістку проти свекрухи її», «Хто любить батька, або матір більше, ніж мене, не достойний мене» («Євангеліє від Матвія» 10 в.34-37)...

Генетично відірваний, одурений солодкими речами попів про те, що він є ставлеником божим, князівський „руський” рід купився на це, і під спів псалмів, писаних, нібито, самим богом, слідував настановам чужих навчителів й проповідників: "Конче винищите всі ті місця, що служили там люди, яких ви виганяєте, своїм богам на високих горах і на пагірках, та під кожним зеленим деревом. І розвалите їхні жертовники, і поламаєте камінні стовпи для богів, і їхні святі дерева поपालите в огні, а бовванів їхніх богів порубаєте, і вигубите їхне ймення з того місця." (Біблія. 5 кн. Мойсеева, 12, 2-3).

Ще менший зв'язок із своїм народом мав пра-пра-пра-правнук Володимира Юрій

Князь Святослав з «Елементарного курсу для середніх учебных заведений»

Долгорукий (до речі, по-російськи, якби тоді така мова існувала, він мав би зватися Длінноруким), матір'ю якого була англосаксонка, і майже ніякого – Андрій Боголюбський, матір'ю якого була дочка половецького хана (далі на знімку ви побачите, що зовнішність його зовсім не слов'янська).

Наміри хозарів про помсту особливо посилювалися після народного виступу киян проти жидів у 1113 р., після чого загальні збори князів були змушені навіть вигнати всіх жидів із України-Руси.

Вони не далеко пішли – на Волгу і Оку, в Суздальську землю, і почали розробляти плани знищення Київської держави та створення нового Риму, нового “богообраного” народу. По суті намічалася відродження хозарського каганату в новій якості, під іншою назвою та іншими атрибутами.

Починалося з головного – віри та мови.

Віра мусить бути одна і беззастережна – в Ісуса Христа, а народу необхідно втокмачити, що його намісником на землі є цар і йому все дозволено. Те, що православна віра спотворювалась і ставилася на службу новому апарату нічого не значило – в досягненні бажаної мети для нечестивців всі засоби прийнятні. Чисто хозарський стиль.

Мова повинна бути відмінна від інших – особливо від сусідньої Київської. Якщо, наприклад, на українських землях імена, які, нібито, прийшли з Греції мали українське звучання, як от Микола, Василько, Василь, Олександр, Оксана, то на суздальській землі легко приживалася чужа вимова – Нікалай, Васілій, Аліксандр, Ксенія, латинські назви місяців – январь, февраль і т. п. Корінні ж українські слова видозмінювалися шляхом додавання, вилучення або заміни окремих літер, наприклад: наше *ніхто* в московитів ставало *нікто*, наше *чому* у них вже було *почему*, *райдуга* у них перетворювалася на *радугу*. Деякі зміни доходили до абсурду: якщо в українців заклад, де лікують називається *лікарнею*, то в росіян – *больницей*, тобто там, де «боліють» (хворіють), а не лікують. Або: у нас є лише один день без діла – “неділя”, то у них весь тиждень “неделя”. Спотворена українська мова стала називатися *московською* – „более приятной уху божьему”, а отже сусідню

всіляко належало поганити.

Тобто вже тоді певні сили успішно користувалися технологіями маніпулювання свідомістю людини.

Київський (український) люд не хотів сприймати ні імен, ні прізвищ, завезених так званими місіонерами, і навіть всупереч віковим насильницьким спробам не огречився, не ополячився, не зросійщився. Пояснення просте – це не відповідає його природі, його від цього берегли якісь вищі сили.

Зате на Суздальщині творився новий народ і там легше було прищепити інородне. З цього приводу особливо цікавим є творення прізвищ на “-ов, -єв”. Всякі: Романов, Горбачов, Тургенєв, Малахов, Селєзньов підносяться нам як російські прізвища, хоча це зовсім не так. Візьміть Біблію Старий завіт, тобто те, що написано ще коли ні Росії, ні Московії і в планах Божих не було. Зверніться до Книги Неемії (7), чи Ездри (10) і прочитайте про роди левитські (єврейські). Ви там побачите Порошових, Арахових, Бінуєвих, Шоваєвих, Пашхурових, що говорить про те, хто приклав руку до творення так званого “великоруського” народу і з якою позначкою він існує.

Варто зупинитися детальніше на отому російському “-ов, -єв”. Чи випадково воно було прищеплено до прізвищ новоутвореного народу? Нічого в цьому світі немає випадкового. Все скеровано певними силами з певними намірами. Ще великий китайський філософ Конфуцій (551-479 рр. до н. е.) підмітив: “*Знаки і символи управляють світом, а не слово і не закон*”.

Літери – це також знаки і символи. Вони також мають певну магію. Вони теж народжувалися і створювалися не випадково. Кожна літера має своє значення. Більше того, за кожною літерою стоїть якась сила – добра, зла, байдужа... Отож, виникає логічне запитання: які ж то сили стояли за творенням нової нації? І чому вони так старанно й наполегливо досі намагаються до українського Олійник, Швець, Шпак, Кравець і багатьох інших причепити своє “ов”? До Василь – “єв” (зважте – не Васілієв, а саме до українського Васильєв)? Втім не тільки до українського – така ж мітка ставилася до всіх, чий землі було загарбано Росією: татарського – Джамієв, узбецького – Карімов, казахського – Назарбаєв і т. д.

Це робилося і робиться неспроста. Той же В. Істархов у вже названій вище книзі робить такий висновок: *“Символ держит в своём плену попавшего в него человека. Символ – это средство захвата человека в область влияния соответствующих Богов”*. Або диявола, додам від себе. Бо чи не від нього в нинішній російській мові так багато погано прихованого лукавства і бісовщини: *“бес-человечный”, “бес-совестный”, “бес-честный”, “бес-сознательный”*?

Хіба російський народ, якби він справді створювався не штучним чином, міг би так глумитися сам над собою? Ні в якому разі. Жодний народ собі такого не дозволив би. Але тут йдеться про таку собі мову есперанто і про такий собі народ-заброд, яким подібні речі сприймаються як належне.

ПЕРШОПРОХОДЦІ

Але *“-ов”, “-ев”* було пізніше. А поки що на північних землях творилося нове суспільство. Територія підібрана вдало. Віддалена, не обжита, жодного натяку на освіченість. Отож можна спокійно братися за діло. Але на яку історичну базу й традиції опертися, якими святинями це обкласти?

Звичайно, за основу треба взяти високорозвинуту Київську Русь. А на роль лідера для здійснення задуманого найкраще підходив Андрій Боголюбський, в якому вже не залишалось руської крові і який міг тепер проливати *“братську”* кров *“без зазрення совесті”*, і який знаходився під неабияким впливом християнських архієреїв і воєвод (переважно греків та євреїв).

Це під їх нацькування Андрій Боголюбський зібрав військо із Суздальських племен та степовиків і зруйнував у 1169 р. Київ, попалив монастирі та церкви, вивіз книги та ікони, які уціліли на згарищах, а багатьох людей забрав у полон. Головну роль у цьому поході відіграв воєвода Борис Жидославич, що зайвий раз підтверджує, хто стояв за князем. *„Впервые Киев был взят как вражеский город и отдан на разграбление войску, наполовину составленому из степняков”*, – напише російський дослідник І. Можейко у книзі *„1185 год” (Москва, 1989 г.)*. Зроблено це було рівно через 200 років після того, як Київський

князь Святослав зруйнував хозарську столицю Ітіль. Помста Києву здійснилася з нагоди ювілейної дати – хозари любили відзначати ювілеї різноманітними походами та акціями.

Це Андрій Боголюбський започаткував грабіжницькі походи московських головорізів на Київ та Україну. Це по його стопах підуть пізніше Пьотр 1 і Владімір Ленін.

Багато істориків відмічають, що так, як Андрій, не грабували раніше Київ навіть половці. А отже оту знамениту бібліотеку Ярослава Мудрого не монголо-татари знищили, як дехто нам розказує. Її вивезло військо Андрія Боголюбського і Бориса Жидославовича – вже тоді було задумано переписати історію Русі. Вже тоді було проведено ревізію – що підправити на потрібний лад і залишити, а що знищити назавжди.

ХТО БІЛЬШИЙ ЗРАДНИК

Хоч Київ тоді швидко відбудувався, але значення головного міста почав втрачати. Цьому успішно допомагали Володимиро-Суздальські і Московські князі. Коли Чінгісхан у 1223 р. прийшов завойовувати Україну, князі Київський, Чернігівський і Галицький спільно виступили проти ворога. Пообіцяв прийти на допомогу і князь Володимиро-Суздальської Русі Юрій Всеволодович, але в останній момент він зрадив, відмовившись іти на монголів. Це був чудовий подарунок Чінгісхану – він успішно здолав роздрібнених руських князів. Через 17 років уже хан Батий майже безперешкодно дійде до Києва і зруйнує його. Ще один смертельний удар нанесено по Києву, по Україні. Людність втікає з України, в тому числі і на північ, заселяючи, по суті, дикі землі, несучи свою мову, пісні, звичаї, культуру землеробства, розбудовуючи і зміцнюючи північного сусіда. Це те, що необхідно було для творців нового народу.

Але Київ і це пережив. І знову почав відроджуватися. Та вже 1482 року за намовлянням Московського князя Івана III Київ був розорений ордами кримського хана Менглі-Гірея. Від цього знову виграв північний сусід. Київ остаточно зломлений, він вже не був спроможний домінувати в Східній Європі.

Лідерство перебирала Москва.

Києву ще не раз завдадуть удару північні сусіди. Найсвіжіші факти: саме Московією був організований масовий голодомор в Україні в 1930-ті роки, саме нею було здано фашистській Німеччині на вальтування та розорення Київ і всю Україну, саме московські вибухівки та бомби підірвали наші святині Михайлівський і Успенський собори. Саме за планами Москви було збудовано під Києвом Чорнобильську АЕС і, не виключено, із запрограмованою аварією... Все це як один із способів володіти цією землею. Вразливий, незахищений, генетично ослаблений, заляканий народ легко тримати у підданстві та покорі.

Ніколи, ні разу так званій “братній російській народ”, а насправді „байстрюки” німкені Катерини, як говорив батько Тарас, не приходив на виручку Києву. Він спочатку віддавав його (і всю Україну) на поталу, а лише потім з’являвся в ролі “асвабадителя”, як це було за тої ж Великої Вітчизняної війни.

Таємні творці нової держави знали значення столиці для народу і все робили, аби такої не було в сусідів. До речі, Українська республіка періоду Козаччини і не могла розраховувати на якісь перспективи саме через те, що не мала єдиного центру – стольного града. Батурин, Глухів, Чигирин, Умань то лише гетьманські міста, а серцем України – Києвом володіла Москва. І вона тільки чекала, коли козаки ослаблять Польщу, щоб прийти на згарища і заволодіти цією благодатною землею. І якщо росіяни частенько змальовували і змальовують українців зрадниками, то тут ще треба пильно подивитися, хто кому більше і болочіше зраджував.

Зараз Київ стрімко відроджується і це, до речі, дуже непокоїть наших північних сусідів. Час вже не такий, щоб можна було когось підмовити піти на нього війною (хоча спроби Москви посіяти недовіру світової спільноти до Києва ми вже не раз спостерігали). Тому застосовуються інші методи: економічний тиск, підкупи, захоплення інформаційного простору, паплюження культури та мови корінного народу, підрив авторитету його лідерів, еліти і навіть фізична розправа над ними. Не маю сумніву: загибель Чорновола, аварії і замаху на деяких інших

політичних діячів – це справа тих самих антиукраїнських сил.

Наші північні сусіди, які побудували свою державу на крові і кістках українців, все робитимуть, щоб в Україні не з’явився сильний лідер, що є також (як і сильної столиці) однією з головних умов побудови могутньої незалежної держави.

Вони й надалі будуть підтримувати тих, хто розкрадає молоду державу, не дає розвиватися українському бізнесу, культурі, медицині, науці, телебаченню і т. п. Будуть створювати таку ситуацію, щоб вимирала українська нація, а її найбільш активна частина виїздила за кордон і працювала на інші держави – тут вони знайдуть ким їх замінити. Вони знайдуть, через кого і кому продавати в рабство наших дівчат та жінок, щоб знищувати український генотип. Вони все робитимуть, щоб заважати утвердженню України.

«КИЇВСЬКА РУСЬ XII ВІКУ» НЕ ПРЕДОК СУЧАСНІЙ РОСІЇ»

Формування (творення) нового народу (російського) завершив вбивця власної дитини, лютий кат цар Іван Грозний. Боголюбський то був лише перший етап. Коли він зазнав поразки в другому поході на Київ, ті, хто сподівався на швидке знищення політичного суперника, яким був Київ, не вибачили йому цього і вбили князя. Почалося накачування мускул і оте: при першій нагоді завдати Києву в спину смертельного удару, про що йшлося вище.

Втім, час глянути на технології, за якими відбувалося творення великодержавницької російської людності. Повернемося до підручника з російської історії для гімназій М. Остроградського. Стор. 94: “*За границю русские купцы сами не ездили, да и никто из русских людей, кроме пословъ, не ездил въ чужья страны. Русские чуждались иностранцевъ, называли бусурманами, погаными еретиками, и водиться с ними считали деломъ греховнымъ.*”

Християнські архієреї, а вони в основному були з греків, та придворна свита, яка складалася переважно з людей єврейської національності – майстрів позакулісних ігор, мали свій погляд

на віру і уміло маніпулювали князями та царями.

Починаючи з XIII віку, московські князі вже жили під диктовку монголо-татарських ханів. Власне лише 1480 року з розпадом золотоординської імперії розпочинається історія Московії-Росії. Ось який висновок робить відомий російський етнограф і філософ князь М. Трубецкой у статті «Наследие Чингисхана: Взгляд на русскую историю не с Запада, а с Востока»: «Киевская Русь XII века не предок современной России». На його думку 1480 року відбулась звичайна «замена ордынського хана московским царем с перенесением ханской ставки в Москву». Немає сумніву в цьому й інший російський дослідник Лев Гумільов: «Вывод довольно странный с точки зрения традиционной историографии и тем не менее абсолютно верный. Формулировка Н. С. Трубецкого о смене столицы, будучи бесспорной, требует лишь добавления о сопутствующей смене династий» («Заметки последнего евразийца» «Наше наследие». № 3, Москва. 1991 г.).

Вже в XV ст. серед бояр і придворних російських царів переважають представники монголо-татарської раси (дивись знімок). Вже вони направляли дії царя, вже вони керували процесами творення нового російського народу. Кордони були закриті, всіх оголосили безвизними – щоб ніхто не бачив і не чув про щось передове. Все культурне, цивілізоване називалося

Московские послы к германскому императору.
Точный снимок с старинной немецкой гравюры (XVI века).

– ворожим (бусурманським). Жорстоко каралися прояви вільнодумства, будь-які інші релігійні вірування, окрім специфічного московського православ'я, яке служило не Богові, а царю, оголошувалися неправдивими, а їх проповідників садили на палі або запроторювали навечно до темниць. Бал правив диявол-самодур: в будь-яку мить, будь-кого могли безкарно побити, з'валтувати, спалити. Не раз потерпали й самі князі та царі, їх брати, сини і дочки, батьки, дружини. Їх осліплювали, отруювали, кидали до темниць. Панувала система страху, сексотства, підозри і покори...

Як це все нагадує роки правління більшовиків, які за прикладом і наукою московських князів – творців російського народу, через 5 століть взялися творити нову масу, новий народ – „советський”, з новою релігією – комунізмом, з новим богом – Леніним.

До речі, Леніну-Сталіну такі наміри вдалося б здійснити, але за однієї умови: якби вони не замахнулися на „міровую революцію” і якби їм не перешкодив інший самодур – Гітлер...

Звертає на себе увагу як зовнішня схожість Андрія Боголюбського і Володимира Леніна так і їхніх доль. Вони, як копії. Подивіться на представлені тут знімки зачинателів будівництва російської держави і советської. В обох тече кров євреїв і степовиків, обоє відрізнялися патологічною ненавистю до сусідніх країн, особливо України. Обоє мали за головних радників і воєвод євреїв: Боголюбський – Бориса Жидославовича, Ленін – Лейбу Троцького, обоє загинули в результаті придворних змов. (Як тут не повірити твердженням, що через певні періоди багато з нас може народитися в образі іншої людини і повторити свій життєвий шлях?)

Взагалі всі методи будівництва советської держави дуже схожі з методами будівництва Московії. Виявляється оті голодомори на українській землі, депортація кримських татар, а потім заселення України і Криму людьми з Росії, були апробовані ще московськими князями. Точно так вони діяли, присиднуючи до московського князівства новгородців, в'ятичів, тверців.

Знову цитата з “Елементарного курсу”: «Но не вдругь могли забыть Новгородцы свои прежняя вольности, и несколько разъ

они поднимали волнение. Тогда московское правительство насильно переселило несколько тысяч лучших граждан новгородских в города восточной России, а в Новгород на их место переведены были жители из Москвы и других

Андрій Боголюбський (реконструкція М. Герасимова) і Володимир Ленін.

восточных городов, и от вольного духа прежнего Новгорода скоро ничего не осталось. В короткое время исчезло и богатство Новгорода. Иностранные купцы перестали ездить туда, по причине насилия московского князя, посадившего в тюрьму многих немецких купцов и отобравшего их товары в казну. Торговля разстроилась, население города быстро уменьшилось, «Господин Великий Новгород», властитель всей северной России, сделался простым пригородом Москвы.» (ст. 50). Як з часом сталося з Києвом, Бухарою, Тбілісі та іншими містами.

Отак творилася велич російська, отаким чином приростало багатство Москви.

МОВА І КУЛЬТУРА

Найбільше від усього цього страждала українська нація, її історія і культура. По суті Україна стала донором новостворюваної держави. Все, що можна було, все краще північні сусіди перебирали на свій рахунок. Особливо це

помітно на мові і фольклорі. Так багато українських слів раптом поставали російськими: “кульбаба”, а не “шарбаба”, “колокол” – а не “круглокол”... Українські казки „Колобок”, “Курочка ряба” і ті видають за російські, навіть не переклавши їх на „Круглобок” та “Курочка пестрая”. Теж саме з київськими билинами, які тепер називаються російськими. Билина «Микула Селянинович» – це звичайний «Микола Селянинович», а не «Ніколай Крестьянинович», а словам «палица», «дивується», «затуляться», «долонь», «стегно», «паробок», «дородний» – москвинам досі не вдалося знайти „російських” відповідників. Я вже не кажу про те, що всі події, описані в билинах, відбуваються на території України. Та це не заважає галасувати росіянам, що то є російська народна творчість...

Втім щодо мови то, навіть, самі російські вчені змушені констатувати, що в російській мові власне російських слів всього 0,9 % . Академік **О. Трубачов** (*Вопросы языкознания*, 1957, № 5, с. 67) за етимологічним 4-томним словником Фасмера з 10779 слів цієї мови (крім власних імен та етронімів) виявив пізніх запозичень 6304 (понад півмови — 58,5%), слів загальнослов'янських і ранніх запозичень (тут він не хотів зізнаватися, що саме українських) 3191 (29,5%), власне російських слів 93 (0,9%), а східнослов'янських тільки 72 (0,8%).

Про яке запозичення можна говорити, якщо мова на 88% складається з іншомовних слів? Необхідно прямо визнати – **російська мова це штучна мова, утворена на основі УКРАЇНСЬКОЇ.**

Та й чи хіба могло бути інакше, коли саме українці просвіщали московський люд? Про це чітко виписано в “Учебнике русской истории” М. Остроградского, стор. 112: „*Книжное образование сделало некоторые успехи, особенно со времени приезда в Москву западно-русских ученых после присоединения Малороссии... Вызванные в Москву ученые монахи из Киева обучали в училище, писали проповеди и поучения, переводили на русский язык разные сочинения. Из Малороссии же распространялись по России и печатные книги духовного и светского содержания.*”

То хто ж тут старший? Чому курча вчить квочку, як їй жи-

ти, з ким вести дружбу, якої ідеї і політики триматися? Врешті-решт: та хто ж вони такі наші навчителі?

Найкраще на це запитання відповів ще 1893 р. Трохим Зіньківський у своїй праці «**Національне питання в Росії**»: «*Економічне гноблення, господарча неволя мейше шкодить народові, як гноблення культурне. Цивілізовані дикуні хочуть вииняти душу з народу, знищити його мораль і культуру. І ось таке цивілізоване дикунство; яке вчора навчилося складати букви цивілізації; бере у свої руки монополію на мову, освіту, культуру. Це цивілізоване дикунство краде у підбитого народу його культуру, його історію; накидає йому й іншим народам свої деспотичні ідеали, завинені у християнські ризи*».

ЧОМУ ОРЕЛ, А НЕ ТРИЗУБ?

Зовсім є недослідженим питання, чому російські царі та їх придворні, переймаючи історію Київської Русі-України, підлаштовуючи нашу мову, не пристосували до себе державного знаку Володимира Великого триглава (тризуба), а скопіювали свого двоголового орла у Візантії? Чому такі ненависні до нашого триглава були більшовики, чому точать на нього зуби сучасні російські великодержавники?

Здавалося б нічого не заважало їм взяти триглава за герба. І якби вони це зробили, до речі, Україні нині майже не залишалося б зачіпки, для відродження незалежної держави. Все було б у руках Росії. Натомість творці Росії не зробили цього. А не зробили тому, що знак, який ми називаємо тризубом і який на сьогодні є гербом України, символізує якісь інші сили, аніж ті, що сповідували творці нової держави. Всі кінці триглава за допомогою хитромудрого сплетіння звернуті до неба, до сил світла і добра.

Що зашифровано в ньому? Що так завжди лякало і лякає ворогів Київської держави?

Безумовно, українські жерці, які були творцями триглава, вклали в нього якусь таєну і її розгадку, можливо, можна було прочитати в книгах, які знищили й попалили Боголюбські та інші завойовники Києва.

Зараз можемо лише здогадуватися, що зашифровано в триглавові. Може – ім'я князя Владіміра, як писав дослідник О. Пастернак (**Пояснення тризуба. Київ. Веселка. 1991**), може, це уособлення триєдиності буття: минуле, теперішнє і майбутнє... А може вже тоді українські жерці і волхви володіли такими знаннями, за що християнська церква і через кілька століть спалить на вогнищі Галілея, який стверджував, що земля кругла і що вона обертається навколо сонця. На мою думку, саме це відображено в нашому сонячному знакові триглавові. Внизу яйцеподібної форми коло (бо яйце – це зародження життя) – Земля; зверху три стовпи, на яких “тримається” (а не стоїть) Земля: 1 стовп (центральний) – Всевишній Бог, 2-й – Мати Божа і 3 стовп – Бог Отець. Тобто триглав – це символ життя. Натомість християнський хрест, який зображається людським розп'яттям, сприймався як символ смерті та страху.

Філософія українських жерців була значно вищою, за ту, що насаджували насильницьким чином творці “нового Риму” на півночі від Києва. Тому їй належало знищувати і ставити на її місце своє.

ЩО Ж ТЕПЕР РОБИТИ?

Звичайно, прочитавши це все, читач запитає мене: ти що пропонуєш не визнавати Росії, поставити її за межею закону?

Нічого подібного я не пропоную. Росія, як держава, відбулася і з цим треба рахуватися, її треба поважати, з нею треба мирно сусідствувати. Вона сама заручниця своїх творців і той, хто вміє бачити, бачить, куди вони її привели.

Нам, українцям, треба знати істинний стан речей, щоб розуміти, хто ми є, і не заглядати в рота чужинцям, не мавпувати їх і не самопринижуватися, а навпаки бути гордим того ім'я, яке носимо, і навчити інших поважати себе.

... Багато років тому мені, як і багатьом іншим, здавалося, що все цікаве, все цінне створювалося десь там – у Москві, в Петербурзі, Парижі, Римі. Українська історія та культура видавалися такими непомітними на тлі, наприклад, тієї ж

російської (бо української ми майже не вивчали), що було навіть якось незручно (ось звідки появлявся комплекс меншовартісності). Але я собі поставив запитання: а чи справді ми вже такі, що у нас нічого свого немає, і почав вивчати історію свого села, свого району. І незабаром я вийшов на такі речі, порівняно з якими московські та петербурзькі зі своїми храмами Васілія Блаженного і Петропавлівськими нам і в підметки не годяться. І якби ми не вважали запропоновані блюдолизи московські та американські стандарти недосяжними, не споживали бездумно та сліпо, не наслідували їх, ми створили б такі цінності, які москалям та янкі і в сні не присняться.

Де була б та Москва, Росія, якби не було Києва і України?

Приблизно 50 відсотків росіян, які носять прізвища з закінченням на „ов” (Ковальов, Романенков, Хохлов і т.д.), і на „ін” (Сорокін, Космін) є насправді українцями, і 90 % тих, чийі прізвища закінчуються на „ко”. Вони працюють на Росію та ще й дехто з них не соромиться паплюжити Україну. Як не прикро, чимало таких є і в самій Україні, особливо на Східній та у Криму. Вони хочуть видаватися представниками „более могущественной нации”. Хоча побачите, якою ця нація може бути, коли Україна стане на ноги і сотні тисяч наших людей перестануть їздити туди на роботу.

Ми є самодостатнім народом – зі своєю, ні в кого не запозиченою і не вкраденою історією, мовою, культурою. Ми завжди в усьому йшли попереду. Ми торували Росії дорогу, клали свої кістки у фундамент Петербургу, в дороги на Сибір, БАМ, Далекий Схід і шахти Воркути. І замість подяки, шани від „матушки Расей” маємо зневагу і ненависть. І так буде допоки ми самі не усвідомимо і не втокмачимо іншим раз і назавжди, хто ми є, і ЦО:

спочатку були Україна та Київ, а лише потім Москва та Росія;

спочатку була українська мова, і набагато пізніше російська;

український геній Котляревський навіть за нещадного гоніння на все українське вже видрукував свій літературний шедевр „Енеїду”, а російському генію з арабською кров’ю Пушкіну було лише 10 років;

набагато раніше були в музиці українські композитори Бортнянський і Березовський, а лише потім російські Чайковський та Рахманінов (щоправда, обоє з українськими коріннями);

найкращий російський портретист 18 ст. Боровиковський, зовсім і не росіянин, а уродженець Полтавщини, син українського козака;

спочатку був українець Іван Піддубний, а лише потім росіянин Іван Яригін;

українець Сергій Корольов вивів першу людину в космос, хоч його батькові чи дідові російські урядники дописали оте „ов”, щоб українських Королів видавати за росіян;

лише українцю Віталію Кличку вдалося перервати гегемонію чорношкірих боксерів у світовому професійному боксі в найпрестижнішій ваговій категорії;

не російська, а українська пісня у виконанні Руслани Лижичко першою здобула перемогу на престижному конкурсі Євробачення...

Так звані росіяни йшли до своїх нинішніх успіхів стежками, які протоптали їм інші. Наприклад, російський кінематограф першим прославив єврей Ейзенштейн, в Україні ж – українець Довженко. І це незважаючи на те, що ми завжди були нищенні, морені голодом, принижені й обкрадені своїми сусідами.

Шануймо, вивчаймо та удосконалюймо своє і матимемо славу великих творців.

І ТІЛЬКИ ТОДІ буде шанована українська влада в народі, тільки тоді буде шанована Україна в світі. Тільки тоді ми будемо пишатися своєю державою.

І тільки тоді Молчанови стануть, як були наприпочатку – Мовчанами, Колеснікови – Колесниками, Чародееви – Чародіями, Чумакови – Чумаками і не соромитимуться називати себе УКРАЇНЦЯМИ.

І тоді:

*Згинуть наші воріженьки, як роса на сонці,
Запануєм і ми, браття, у своїй сторонці!*

ВОНИ ПРО СЕБЕ:

Ми, москвини – народ волоцюг.

М. ГОРЬКИЙ, російський письменник

Хто не бреше і не краде, той не москвин.

ОЛЕКСАНДР І, російський цар

Аж до XIX ст. москвини не мали граматики своєї мови.

***

Та культура, яка з часу Петра живе і розвивається в Росії, є органічним і безпосереднім продовженням не московської, а київської, української культури.

М. ТРУБЕЦКОЙ, російський етнограф і філософ, XIX ст.

Найпитомішою прикметою вдачі москвина є його садистична жорстокість.

М. ГОРЬКИЙ, російський письменник

Московська нація не дала жодної творчої ідеї.

П. ЧААДАЄВ, російський публіцист

Відлучення малоросійського народу від держави нашої може бути початком всіх наших бід.

ПЕТРО І, російський цар

Страшно, що Росія – щось інше, не те, що ми собі напридумали.

О. СОЛЖЕНИЦИН, російський письменник

Авторитетна думка

Релігійно-космічні уявлення племен буго-дністровської культури і генетично пов'язане з нею Трипілля були, безсумнівно, індоєвропейськими, що має підтвердження в індоіранській і, особливо, у давньогрецькій міфології й символіці.

Валентин ДАНИЛЕНКО

Своєї мови рідної і свого рідного звичаю вірним серцем держіться. Тоді з вас будуть люди як слід, тоді з вас громада буде шанована і вже на таку громаду ніхто своєї лапи не положить.

Пантелеймон КУЛІШ

За ставленням людини до своєї мови можна абсолютно точно судити не тільки про її культурний рівень, а й про її громадську цінність.

Костянтин ПАУСТОВСЬКИЙ

Визвольну і зміцнюючу роль завжди відіграє природна рідна мова.
Сергій КАРА-МУРЗА

Правда оживе, натхне, накличе, нажине не ветхеє, не древле слово, слово нове меж людьми криком пронесе і люд окрадений спасе од ласки царської.

Тарас ШЕВЧЕНКО

Пам'ятайте, мої друзи, щирість скрізь і все Правду і ніщо більше як Правду. Бо хоча Правда зразу усім гірка, так все-таки згодом вона скрізь бере верх і стає спасителькою людства.

Іван ФРАНКО.

ЛІТЕРАТУРА

- ВЕЛЕСОВА КНИГА. Упорядкування Б. Яценка
 Б. Рефіндер. Влесова книга. Життя та релігія слов'ян.
 В.Д. Баран, «Давні слов'яни». «Альтернативи», Київ, 1998.
 «Піонерія» №2, 1990 р. «Хто ми такі?»
 «Українська міфологія, Київ, «Либідь», 2002
 М. Коцюбинський, «Тіні забутих предків», Київ, «Дніпро», 1967.
 Д. Гуменца «Благослови мати». Київ, Видавничий дім «КМ Академія», 1995
 Шенина Е. Я. «Энциклопедия символов», «Торсинг» Москва, 2003
 Э. Шюре, «Великие посвященные», г. Калуга, 1914 г.
 Б. Мозолевський, «Скіфський степ». К. «Наукова думка», 1983.
 «Легенды и сказания Древней Греции и Древнего Рима», «Правда», М, 1988.
- БІБЛІЯ**
 А. Афанасьев. Живая вода і вщсе слово. Москва. «Советская Россия», 1988.
 Т. Шевченко, КОБЗАР
 В. Маяковский. Собрание сочинений. 1 т.
 Л. Силенко, МАГАВІРА
 Красуський М. Древность малороссийского языка. Одеса., 1880
 (Индоевропа, №1, 1991)
 «Літопис руський», «Дніпро», 1990
 «Власні імена людей», «Наукова думка», 1996 р.)
 «Народний календар», «Веселка», 1995 р.)
 Великий тлумачний словник сучасної української мови». К. Перун, 2001.
 Етимологічний словник української мови. К. УРЕ, т.1-3.
 В. Даль, «Толковый словарь живого великорусского языка».
 В. Ключевский, «Курс русской истории»
 «Учебник русской истории». Петроград. Типография Тренке и Фюсно. 1915г.
 В. Истархов, «Удар русских богов», Москва, 2000 г.
 Митрополит Іларіон, «Дохристиянські вірування українського народу»
 И. Можейко, „1185 год”, Москва, 1989 г.
 Ю. Канигін, «Віхи священної історії. Русь-Україна». Київ, 2001
 «Заметки последнего евразийца», «Наше наследие», № 3, Москва. 1991 г.
 Пояснення тризуба. Київ. Веселка. 1991 р.
 О. Трубачов, «Вопросы языкознания», 1957, № 5
 «Малий словник історії України», Київ, «Либідь», 1997.
 А. Кримський, «Історія Туреччини», Київ-Львів, «Олір», 1996.
 Трохим Зіньківський, «Національне питання в Росії»
 М. Костомарова, «Слов'янська міфологія»
 О. П. Блаватская, «Скрижали астрального света», Москва, 2003
 І. Франко, «Сотворення світу», Вінніпег, 1918
 Ігнатович Е. В. «Україна - terra incognita», Київ, 1992.
 «Історія англійської мови». «Елізабет Сіфтон Букс», Нью-Йорк. 1986р.
 Духовна велич України. Київ, «Просвіта», 2004

ЗМІСТ

ФІЛОСОФІЯ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА	3
Є така сила	6
Шукайте утрачене слово.....	6
Найстарший народ світу.....	7
Були ми кравенці і скіфи.....	9
“Закон же у іуктриян від прадідів за приклад і благочестя взятий”.....	9
Вікно до бога.....	10
Про герб України.....	12
Загадкове Ра.....	13
Хто створив слов'янську абетку?.....	14
Батько цивілізації.....	15
Українці не були язичниками.....	16
Золотий доказ.....	17
Збруцький Світовид.....	20
Цар-мати	23
Легенди про Ора і Прометея - це перекази про Раму.....	26
Зевс і Рама. Загадки давньогрецьких міфів.....	28
Святогор.....	30
Соловій-розбійник.....	31
Намісники Бога.....	32
Шевченко та Іван Хреститель.....	33
Скраю землі чи на божій землі?.....	34
Тайна Мазепи.....	36
Відповідь опонентам.....	37
Маяковський і борг Україні.....	38
Перемога і победа.....	40
Мова вищих каст.....	40
Оберіг української мови.....	42
Сакральна “К”.....	43
Головна літера.....	44
Прапор, пророк і про.....	44
Символ святості і єдності.....	45
Торсійні поля або природа літери “О”.....	46
Місія українського слова	49

Хата Рами.....	50
Родовідні дощечки.....	52
Яка мова благодатніша.....	53
Від кого пішли хорвати, словени, словаки та хто такі росіяни?.....	54
Ознаки і назви.....	55
Тиждень і доба.....	56
Ура – Ора!.....	57
Знаки Зодіаку.....	59
Імена.....	61
“Боян” – боголюдина.....	63
“Іду на вас”.....	63
Святої слави воїн чи святого слова захисник?.....	65
Чому наші предки воювали Візантію?.....	66
Русь-гардарики – анти-гуни.....	68
Серце України “Там, де Ятрань круто в’ється”.....	69
Празники і календар.....	72
Зірка.....	74
Даль – укладач українського словника.....	74
“Москалі світ божий в путо закували”.....	76
«Від молдованина до фіна».....	77
Право славити.....	78
За вас правда, за вас слава і воля святая!.....	79
Чому?.....	80
Хто назве речі своїми іменами, той побудує світ.....	82
Не зупинятися на півдорозі.....	82
“Мусимо створити державу велику”.....	83
Бог – слово, все від слова!.....	86
Прикінцева молитва.....	86
Світ про нас.....	87
СТАТТЯ. Якою є справжня історія Росії.....	88
Вони про себе.....	107
Авторитетна думка.....	108
Література.....	109

Науково-популярне видання

ПІДДУБНИЙ Сергій Васильович
Філософія українського слова

Друге видання.
Перероблене і доповнене

*Жіноча фігурка, приблизно IV
тис. до н. е.
с-ще Голованівськ.*

Видавництво ТОВ «КОД»
Свідоцтво Державного комітету інформаційної політики:
серія ДК № 995 від 24.07.2002 року.

25009, м. Кіровоград, вул. 50 років Жовтня, 7а,
тел./факс (0522) 233-233, 237-517

Здано в набір 14.07.2005 р. Підписано до друку 1.08.2005 р.
Формат А5. Папір офсетний. Гарнітура Times.
Тираж 1000.

Пектораль.
Золото. IV ст. до н. е. Товста могила, Запоріжська обл.